

تو بدست من جوین مرده وقت شکا
 ای صدف چون آرد در بحر زنگین
 و این ماگیر اگر تر داسی تر داسی
 بن قزانت کم گنج خاموش باش
 تا که کن عاشقانه در دود محرومی
 هم بسوزی هم بسازی هم تابی در جانی
 اسی دل بران من تاکی این در بران
 تو بال گوش بر بیکه عظیم کامل است
 چو در آید آن حسن بر در خانه بسته
 شده ایم کشین پاک در دست آغوا
 با ساقا با در سو من شراب
 تو اگر پیختستی بر سان تو پی
 تو نه نیک گو نه بد بد بر ساغر خود
 بخارم شمس دیم بر بلان زور علم
 ای صبا چه شنیدی ز لب یار گو
 هم تو داری خبر از لب شکس پیش
 گوش را چون که ز پیام نصیبی داری
 تا که از شرم گل از غنچه نیاید بیرون
 جز ز لطف و کرم دلبر با هیچ گو
 دل پر خون بگر چشم چو میون بگر
 دست خود را بگریزم که فغان از غم تو
 گنم ای جان مرا که در جهان چو کشی
 بچو گل خنده زمان گفت جیانی
 شمس تریزی ناگاه بگیر دست
 چسره زرد مرا بین در هیچ گو

من بیایم دم مرغانت کم نیکو شنو
 چون صد فکری بر نشانت کم نیکو شنو
 تا چو از نور مانت کم نیکو شنو
 من جاویم سایه کرم بر سر از فضل خود

رمل شمس مخدوف

یارسی گو ساعته و ساعته ز روی بگو
 آفتابی ماهتابی آفتابی بگو
 خواه روی خود تازی من خواهم تو
 اگر کسی گوید که آتش سرد شد با در مدار

بحر رمل شمس مشکول تقطیعہ فعلات فی علامات

بشکن غار اسر که سر بر شکست او
 که پیر کرد جسد ز میان سبب او
 تو بر دخت بگر که کنون بجان بسته او
 که سری کست شد ز خیال از دست او
 مشکن توشیشه گر چه در دوزخ کفایت او
 بدو نیک او گوید که پناه هر دست او
 بنواز غمزه تر به نشا ط جام احمد
 چه بهانه گریست او چه بلا فحمت او
 بکسی نظر ندارد بخواند بت من
 نه غم و نه غم پرستم ز غم زمانه دستم
 قدحی رسان بجایم که برد با اسم نامم
 بخدا که نازنین او که بدشت هیچ کین او

بحر رمل شمس مخبون مخدوف تقطیعہ فعلات فی علامات

عاشقان مگر ما از اندنا غیا بگو
 پیش ما قصه دلنمای گرفتار بگو
 کی بود چشم مرا و عده دیدار بگو
 صفت روی دلارام بگزار بگو
 هم تو داری خبر از لب دلا و نیر گو
 شرح غارتگری زلف دلا و نیر گو
 چون حکایت کنی از دست من از غم تو
 تا اگر سر زنده بخرامیدن خویش

رمل شمس مخبون مخدوف

هر چه دیدی بگذر چون در چراغ گو
 گفت من آن توام دست خجی گو
 گفت هر جا که روم زود با هیچ گو
 همه آتش من بگر گیا هیچ گو
 دی خیال تو بیاید بدرجه اول
 تو چو سزای منی بی لب من نال گو
 گفت که هیچ گویم تو روا میداری
 همه آتش کل دگو باشد با ما میگفت

رمل شمس مخبون مخدوف

دل پر خون بگر چشم چو میون بگر
 در عید بگر بهر خدای هیچ گو

همچو خسته سیمانت کم نیکو شنو
 گر چو اسمعیل تریانت کم نیکو شنو
 تا که از فزین و سلطانت کم نیکو شنو
 با خوانم من قرانت کم نیکو شنو
 از کمال و از جمال لطف مخدومی گو
 تو چه دودی او چه عود می حق تیری گو
 اگر تو بازی بودی با خود بر می بلو
 صد نیست بجز بیکه در آرد بدست او
 بکشاید به بند و کز ز دست او
 که ز عکس چه خود شده است بت پرست او
 که حرف او شدستم که دستم بت او
 به هم بیت فکر که کشد بسوی پرست او
 بر هید از لامت که زوای خود پرست او
 که زمانه شد بکینم که کین با بدست او
 قصه غمزه آن چشم ستکار گو
 قصه غمزه آن چشم ستکار گو
 باز صد بار گویم که دگر بار گو
 ضحک باوی از آن قامت دقتار گو
 چسره زرد مرا بین در هیچ گو
 در بر من گفت در آرد بکشا هیچ گو
 تا چو چنگ بنوازم ز نوای هیچ گو
 آتشی گردی که در هیچ گو
 چو که لطف و کرم دلبر با هیچ گو
 دستم از دست کش خیزد در هیچ گو
 بر چه بینی بگر چون چراغ گو

دی چسپال تو بیا در خلد دل دوش آمد چو خیالت بدل محزونم	در بزد گفت بیا در بکشایچ مگو شمس تیز اگر دست تو گیر و دست	سینه دست گمش خانه در ایچ مگو گفت خافتن شین غم شایچ مگو
رمل شمن محبوب مخدوف		
خاک کن کم کشینیم در ایوان من تو انقره اولک آینه بظاره ما من تو بی من تو جمع شویم از منزه یکی نقش بدین خاک یک نقش دیگر	مه خود را بنام ایشان من تو خوش مغازه ز غرافات پیشان من تو در پشت آمدی شکرستان من تو	زنگ بلخ در دم مرغان بید آب حیات طویان فکل جمله شکر خواره شوند این مجتبی که من تو بیکی گنج اینجا
رمل شمن محبوب مخدوف		
چو جریس شود کشته عشق صد با کیله ز نقش اگر چه شکند می کمال عشق در یای می ایت کاوار آکلیت ملک الموت بعد باز ستان جانی لی بظاہر ترن ماسدن غن خلط است ما چوی ناب غذای جان کرد	بره از خرتن در صفت مصدر او یا چو اسحاق شود سبل از ان خجراو عوضش گاه بود خلد و کوی کوشراو عمر جاوید بود و مو بهت کتراو که بود دیده دریا خیر از مشراو بیچ جان استمی بست ازین بقداو بنگر در تن او نور درخ امراو	خلع نعلین کند از خود و دنیا بجد سرد گیر رسدش خبر سرد درد و صداع پدر و مادر و خویشان چو بخاکش نهند میر و شمس و قمر هر شب در گور غروب تن ماخته دران خاک بچشم عامر در چنین منزله جان او هزاران است بلد دلد از بخوان باقی این بنکر
رمل شمن محبوب مخدوف		
پرده من دران و در احسان بکشا چونکه رضوان بهشتی تو صلائی ده در این نیز تبری بله چون فرخ چمن سخن پنج مگو بسند سخن گنج مگو شکر آن مبره که ما یافته ایم از فضل شرح آن بگر که واگشت هر جاننا او سرو پاگ کن آنکس که بود خوش ازو که در آن عوض شکر گشتی عاشق شده	شیشه لعل شکن قصه آن جام مگو چونکه پیغمبر عشقی بله پیغام مگو و بسدم ز منزه بی الف و لام مگو سخن راه گود از سر انجام مگو فرصت از دست ده هم پر برام مگو که فزون بست ز ایام و ز اعوام مگو	در در طاعت بهستی در امید بند آه زندانی این دام بسی بشنیدیم و گر از عام تبری که سخن ناش کنی و رتور تو بود گرم و دعای تو قبول بچو اندیشه که دانی تو دانا می نمیر شمس تیز اگر دیده ای شیرین لب
رمل شمن محبوب مخدوف		
چون شیمی غرق شکر و دهن می خیزد نخ گشت بلیند کنون بر شش ازو را تا که میزود آن آتش و آن آتش ازو	چون سبوی تو دران عشق کاشکش آن چه آبت که هر عاشق آتش و با شمس تیز چو جان هر سنی تو خوست	بلب شیمه زبان می نه خوش کشین ازو از بهن نک شده همچو زمین خورش او گشت زیبا و دلارام لطیف گش ازو

کلیت شمس تیز

در این شمس تیز

در این شمس تیز

<p>پون محمد متبسی لاد کنی باغی کو</p>	<p>رمل شمس مخبون محذوف</p>		<p>سر عثمان تو مست بر زور کند</p>
<p>باده کو چو ادریس قرنی در دواو</p>	<p>ست دیدی که شگونی شمس در عشق</p>	<p>وان گر ما که رئیس ست نگویم تو بگو</p>	<p>چه حدیث است دشمنان محرم است</p>
<p>نظره این کند آنگه کند زمان و سحر</p>	<p>ست فکرت دگر دستی شست دگر</p>	<p>دور زلف خوش یار ندارد سحر</p>	<p>ای با فکرت باریک چون سی شد</p>
<p>بر لب جوی میل تخمه منه جابیه</p>	<p>رمل شمس مخبون محذوف</p>		<p>بس کن و دفتر گفتار ویرین جو فکس</p>
<p>حاصل سود و زیانم تننا لیا هو</p>	<p>سود من جمله زبان گشت و زیانم سپید</p>	<p>ایمن از دور ز ما نم تننا لیا هو</p>	<p>فانح از کار جهانم تننا لیا هو</p>
<p>من ازین به توانم تننا لیا هو</p>	<p>چون برانند بچنینم قلم از دست تننا</p>	<p>بر او شش گذرانم تننا لیا هو</p>	<p>چون غلام سوزنی تبرت دل و دین</p>
<p>که بصد پرده نهادم تننا لیا هو</p>	<p>بچه ره ساخته نقش مراد این کو</p>	<p>بفس باغ از دگر انم تننا لیا هو</p>	<p>همه در بند تو ام طلب هر باطن سخن</p>
<p>چه درین غصه نهادم تننا لیا هو</p>	<p>بفس با غم عشقم نه هم هم عشق</p>	<p>بر زمان از همگانم تننا لیا هو</p>	<p>بهان طعنت ترجم که تو دادی ازل</p>
<p>بتوئی من بچه نهادم تننا لیا هو</p>	<p>چو توئی جمله توئی ما تونه مای و</p>	<p>که بر آن نه نگوانم تننا لیا هو</p>	<p>بخشین با من و محنته که از بخیری</p>
<p>ز ترسه بر گذرانم تننا لیا هو</p>	<p>تو شمس الحق تبریز دل و جان می</p>	<p>تو فسلخ ز غانم تننا لیا هو</p>	<p>چو سرور از تو بود در نورس نور حضور</p>
<p>که مرادین تو بهتر از ایشان تو مرو</p>	<p>رمل شمس مخبون محذوف</p>		<p>گر رود دیده و عقل و خرد و جان تو مرو</p>
<p>گر رود صفوة این طبع خندان تو مرو</p>	<p>ای که در در سخت صانع تر از طبع طبع</p>	<p>گر رود این فلک از تر تابان تو مرو</p>	<p>آفتاب فلک از کف سایه تست</p>
<p>در مراسم نبوی با خود زین جان تو مرو</p>	<p>تو مرو در بروی جان مرا با خود بر</p>	<p>خونم از فتن تست ای شایمان تو مرو</p>	<p>اهل ایمان همه در خوفم خا تا اند</p>
<p>ای شده سنگ تو لعل بنشان تو مرو</p>	<p>بجز خورشید منما بجز تو بس سنگ است</p>	<p>در خندان که برود روز قیامت تو مرو</p>	<p>با تو هر خبر و جهان باغچه و دستان</p>
<p>از کمال کرم و رحمت و جهان تو مرو</p>	<p>لیک تو آجیاتی همه خالقان می</p>	<p>که بود بنده که گوید تو سلطان تو مرو</p>	<p>که بود زره که گوید که روای خورشید</p>
<p>که ز صد بیشتر و هر چه هزاران تو مرو</p>	<p>گر ترسم ز طال تو بخوانم صد بیت</p>	<p>بر نوشته ز سرش تا سو پایان تو مرو</p>	<p>بست طو بار دل من بدرازی ابد</p>
<p>مرو از پیش من ای چشمه حیوان تو مرو</p>	<p>رمل شمس مخبون محذوف</p>		<p>شمس تبریز حیات لب لعل شست</p>
<p>که سر از پای نهادم تننا لیا هو</p>	<p>مطر با بهر خدا یک نفسی با من باش</p>	<p>فانح از کون و مکانم تننا لیا هو</p>	<p>من که دست از می جانم تننا لیا هو</p>
<p>گناه در دیر نهادم تننا لیا هو</p>	<p>گناه در صومعه با اهل عبادت هم</p>	<p>عاشق چشم فلانم تننا لیا هو</p>	<p>لب لعلش چو بدیم دلم از دست</p>
<p>چه زمین و چه زمانم تننا لیا هو</p>	<p>من چه گویم که همه ساکن و جنبان منند</p>	<p>چون همه گناه روانم تننا لیا هو</p>	<p>گناه ساکن شده و ماضی حکم تقدیر</p>
<p>فانح از حوت و زبانم تننا لیا هو</p>	<p>خشش ای لیل قدسی هم از آن روی که</p>	<p>فنا در هر دو جهانم تننا لیا هو</p>	<p>من تقدیرم و تقدیرم از ذات نیست</p>
<p>در تن صوت و لسانم تننا لیا هو</p>	<p>تنن تن تنن تنن تنن تنن تنن</p>	<p>زانکه مقصود جهانم تننا لیا هو</p>	<p>یک زمان در بر من آئی که فرخنده</p>
<p>حاضر است او و نهادم تننا لیا هو</p>	<p>شمس تبریز که نبود بر دیده عیان</p>	<p>زانکه خورشید جهانم تننا لیا هو</p>	<p>تن تن زره بنده همه انوار من این</p>
<p>من نشانش بنشانم تننا لیا هو</p>	<p>شمس تبریز که غائب ازین بین کبوتر</p>	<p>غیر از تو هیچ نهادم تننا لیا هو</p>	<p>شمس تبریز که مانده امرا دل است</p>
<p>نشق انداد نشانم تننا لیا هو</p>	<p>شمس تبریز از مشرق و مغرب</p>	<p>اوست نور دل و جانم تننا لیا هو</p>	<p>شمس تبریز که تبریز از زهور است</p>

شمس تبر محمد بر بغیر و آن در این هم از گفته شمس الحق تیز بود میکنند دست بجل کشته اعمال در ای لب کشته اعمال کم چون گاه بیاد طاعت زهد و ورع بی سن مانی تا بد اگر ت هست هوای حرم کوی صل خاک کن جامه هستی و بر آیین کلین من غلام قسم غیر فریج مگو دوش دیوانه شدم عشق مرادید بگفت من گوش تو سخنانی همان خواهم گفت جان چه دست این کاشارت میکند گفتم این چیست بگو ز بر ز خواهم گفتم ای دل پردی کن نه این صفت همه خوردند و برقتند باند من و تو به سر سبزی جان تو ز اقبال دل دست حلقه حلقه برادر ز نفس کنایست زنگ بلای عشق که من چاکر و شاگرد تو ام هفت بحر از غم زیند و هفتاد درند بله ای دل که ز من دیده تو تیز است او که صورت عشق است نماید بشر بم شیران بد در حلقه او چون گلک گرچه شمس الحق تیز ترا بولی است بله ای شاد بجان سر و دستار تو سببم از یار گو خانه اسرار سوز بله سرزای تو ام مست تو ای تو ام	در صفت هست بیانم تننا لایا هو فانح از کون در مکانم تننا لایا هو دل شمن مخبون محذوف رفت قیمت نبد آخاش قهر یکین در نه کوسی بضایع مبر این راه مر قدم از خویش برون نه پی انکار دل شمن مخبون محذوف پیش من بنده سخن شد و شکر هیچ مگو آدم نعره فرزن جامه هیچ مگو سر خبیان که بلی جز که بسر هیچ مگو که نه اندازه تست این بگذر هیچ مگو گفت بیانش چنین بر ز بر هیچ مگو گفت این هست می جان بر هیچ مگو	دو مبین آنکه یکی اندنبات قدوس چونکه نبود جمال از تن غیب بود دل شمن مخبون محذوف وی بسارو که قبول آده دگانه گر بافتا گنگی و مجز زهش می پوی شمس اگر آرزو قربت جانان دار دل شمن مخبون محذوف سخن بیخ مگو بسنه سخن گنج مگو گفتم ای عشق من از چیز دیگری تر گم قری جان منقی در ره دل پیدا گفتم این روی فرشته است عجب پاکتر ای نشسته تو درین خانه پر نقش نگار غیر شمس الحق تیز مبین مولانا	راحت روح در دانه تننا لایا هو بست دم را از ز بانم تننا لایا هو سالما شد که بنید وخت مدار من نو بموشین شده مقبول نیز و خسرو مر جام هر قدم از دوست بصلت شنو متصل شو تجلیش جویا به پر تو در گلستان و ما شش نشین گل بدو در ازین بنمب سری رخ مبر هیچ مگو گفت آن چیز دیگر نیست در گس مگو در ره دل و طبیعت است شرح مگو گفت این غیر فرشته است و شبر هیچ مگو نیز ازین خانه برون خست بر هیچ مگو مثل زحاره این نور نظیر هیچ مگو چو در ایافته صحبت بر خام مگو گر بی همچو زینجا اگر بی دوست رو هر سو باغ بود هر طرانه مجلس مگو همه دل گشته و فانع شده از فرج مگو تو پاکنده شدی جمع نشد نیم سو و آنکه سلسله اوست در سلسله سو یوسف و پیرش پرده از صورت بم هیچ اند به پیش لب هیچ مگو خاک تیز بجان و سر خود باز بو مکن آزار مکن جانب اغیار مرو بله آن بار برفتی مکن این بار مرو جز که باوه گزین جز سو خار مرو

در این

بد جانفش بیای صدقات تو حیات
 بدای شاه جهان خوابه جانهاش
 بد موسی زمان گدو بر آرزو دریا
 بد صدیق زمانی تو خرم است غا
 بدای غیبتی غزل را زنده شاه مجور
 ای هر سرکشگان همان تو
 چون فدا گردند جاویدان شوند
 گاو بزغاله و بره گردون چرخ
 در سدرای عصمت یزدان تونی
 تا ملایک میوه از وی می کشند
 آب این جوی خدای تیره مینا
 من بختم تو مرا ای گنجه
 در ز خاکه از کجا عشق از کجا
 من خمش کرم تو ام نگذاشتی
 گفت ای گربه بشارت مر ترا
 ای بکرده رخت مشتاقان کرد
 گفتم این دل را که چو گاشتن
 کی نماند گزیده چو گان کوی دل
 زرکان شمس تبریزیت این
 ای برده هر چه جان دریای او
 جبرئیل و صد چو او گر سر کشد
 هر که ماند زین قیامت بی خبر
 در لطف آره عاشقان بودیم در
 خیمه جان راستون از نور پاک
 عشق شیوه عاشقان اطفال او

به ازین چیز نباشد بجز آن کار مرو
 شیوه کن لب بکزه غنچه افشار مرو
 دل سحر معون موج جانب نگاه مرو
 جسز سوا حمد بگزیده منت او مرو

بهدید از اصل بر بگزین مکر و میل
 تو قیسمین دان که زنی تو نفسی جان
 بد عیسی توان صحت رنجور گزین
 جبرئیل کرمی سدره مقام و دولت

بحر رمل مسدس مخذوف فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن

آفتاب از آسمان پرسان تو
 زانکه اکسیرت چارارگان تو
 بادای ماه خوشم قربان تو
 بخت و دولت روز و شب دربان تو
 مے خزند از نخل و سیدستان تو
 تا بر سو میسر بود از احسان تو
 من چو گویم در خشم چو گان تو
 گر نبودی جذب های جان تو
 به چو جنگم سخره افغان تو

چشم به اندوی خوبت دور بان
 ای هزاران عمر شاد از عمر تو
 زانکه قدربانها همه با تے شوند
 ای خدا این بانج را سر سبز دار
 این شکر خانه همیشه باد باز
 این دعا یا رب آمین هم تو کن
 جنگ و قانون جهان را تار و پود
 خاک خشک است شد تر می یابد
 دی مرا پر سپید لطفش کیست

رمل مسدس مخذوف

خون مرزبان عاشقان را او مرو
 کر یک گونی در ان چو گان برو
 کا ندران صحرانه چاه است بند کوه

بر سره تو ز خون آثار بین
 گفت مل کا در خشم چو گان او
 گریه جان عطسه شیر ازل

رمل مسدس مخذوف

هر چه گوهر غم سرقه دریای او
 از سجود در سر کشد ای وای او
 تا قامت های وای وای او
 بر شمار ریگ در صحرا ای او
 نور پاکش تابش سیاهی او
 در میان همیشه در غوغای او

آتش عشقش جدا کس میکند
 چون مشال رود نوید های او
 هر که ناگه از چنان سه دور مانده
 نیمه در خمیه طناب اندر طناب
 روز و شب محبت از فرمای او
 طفل شیر از زخم شیر آمین بود

از عیان سرکش در پی آثار مرو
 در احسان بکشاد پس دیوار مرو
 از برای ترسا سو ز تار مرو
 به چو مرغان زمین جانب شاه مرو
 با علی گوش شوا کنون سو گفتار مرو
 ای هزاران جان خدای جان تو
 زنده اند از چشمه حیوان تو
 در هوا سے عیدتے پایان تو
 در بهارستان بے پایان تو
 پر نبات و شکر نهان تو
 این دعا آن تو آمین آن تو
 ناله هر تار در فرمان تو
 آن تست این آن تست این آن تو
 گفتم ای جهان گربه در انبان تو
 گریه شیری کند سلطان تو
 هر طرف تو نعره خونین شنو
 کنه گشتم صد هزاران بار و نو
 شیر لرزد چون کند آن گریه
 صاف باشد گریه بوی جو بوی
 ای جد ایهای او بهیای او
 خون بسار و از خرم طغرای او
 ای خدایا چون بود شبهای او
 پیش شاه عشق لشکرهای او
 آب آتش نکشد از سیاهی او
 بر سر سپان شیر افزای او

کلمات شمس تهریز

در کداین پرده پنهان بود عشق
 عشق شمس الدین تبرزی شوست
 ای غمخیز ای جان شتم نام او
 گفت بودی که تو ام گرفتار
 تا آمد غور شیر در پای تو
 بهر پر شاید که سرگردان شود
 در چمن از قامت هر سرو ناز
 عشق تو دریا و ماسه تو
 ای هزاران چون غنچه و باغچه
 چند اندازی بجز در آکا شمس
 چشم مارا هر زمان بستان تو
 عیش یافت دست و آنکه نقد تو
 ای شکر خوار این شکر از فوق او
 من زمین را تقدیم لیکن زمین
 گفته شد این نان چو دیگر می نهند
 شکر این در که دیدم روی تو
 چشم گریانم زگریه کند بود
 از لب اقبال و دولت بوست
 آسمان جایی که گردد فروش او
 جنت و جوی در دم انداختی
 آب دریا تا کعب آمد در او
 سو فیسانیم آمده در کوی تو
 از عطش ابرقیبا آوردیم
 حسن نیست قوت جان شد قطره
 دست بکشایان ز غیبیل ما

کلیات شمس تبرزی

کس ز بند کس نماند جای او

عشق چون خورشید ناگه سر کند

رمل مسدس مخدوف

چشم عقلم روشن از ایام او

شش همت از روی من شد مجوز

من نخواهم در جهان جز کام او

منظر نبشته ام تا در رسد

رمل مسدس مخدوف

آنکه بیند چهره زیبای تو

بیکشد از زنگس هر ماه رو

غنیاید قامت رعنائی تو

عشق تو صحرای بی پایان ما

هر دو عالم غرقه در بای تو

می رهمدم از خود و هر دو جهان

بر سر میدان تو رسواست تو

داشتم بر داسه تو اکنون نماند

رمل مسدس مخدوف

گوش مارا هر نفس بوستان تو

ما هیانیم اندرین دریا که هست

ذات ما کان ست و آنکه کان تو

تا نسون سپیکس را نشنود

میدهد اندر دهن من ندان تو

جمله جانی کرکے پر سد ترا

رویدش زین لقمه صد لقمان تو

از گشتی از نذران مگسین شو

روانا نوار جبار بستان نان تو

چونکه عید شمس تبرزی رسید

رمل مسدس مخدوف

یافت نور از زنگس جادوی تو

بس بگفتم کو مسلح و کو خجاج

این لبان خشک مدحت گوی تو

تیر غم را اسپری مانع نبود

شیر مودی که شود آهوی تو

شاد بختی که غم تو قوت او دست

تا ز جنت و جو روم در جوی تو

خاک را با لایه و هوئی کی بدی

کو بیاید بوسه بزرا نوی تو

بس که با هر کس رود بر طبع خوشیا

رمل مسدس مخدوف

کاب جوئی نیت جز در جوی تو

بان بد به چیزی بر رویشان جیش

آدمیم از قحط ما هم سوسه تو

دلور در خانقاه افتاد و دوش

آفسرین بدست بر باروی تو

صد جهان جان پیش تو چون لقمه

بر شود تا آسمان میغای او
 اسے دگر عشق به لای او
 تا بیدیم سیم هفت اندام او
 از پی جان خواستن پیغام او
 بزمین افتاد از بلاست تو
 عاشقان را زنگس شملای تو
 ما چه گم گشته صحراست تو
 که نمودی پرده اسماست تو
 این دم از عشق تا پروای تو
 ای شده امروز او فردای تو
 روز روش گوهر و مرجان تو
 این جهان کنه را بر بان تو
 تو کی گوهر زانے جان تو
 در خندان بین تا تابستان تو
 جان خودت سربان کن قربان تو
 یافتم ناگه ره من سوی تو
 برو این کو کو مرا در کوی تو
 جز ز بهائی که دارد موسے تو
 پہلوانے کفت پیلوسے تو
 که بودی جذب داسے و هوئی تو
 جمله خلقان را نباشد غوی تو
 شی شد از جمال روی تو
 ای همیشه لطف و رحمت غوی تو
 مشک پر شد خانقاه از بوی تو
 هست ما را آرزوی طوی تو

کلیات شمس تبرزی

شمس تبریزی تو سزای مقصود گل
گفت گو گو گشت و گو گشت گو
مل سبونی دان و آب عشق را
غدا شرح سر آن شکنجه بو سلا
لای هو به بزم عاشقان
تا شود اسرار با کس گو
ناکس آن باشد که محرم نبود
مطر با بره طرب راسا ز کن
گرد و صد سوراخ در نقار
هر چه گوئی زور روی یار
هست دیوان را با لمساری خوش
تیدید از هر طرف در جیب
روش نخته خلق اندر خواجش
تا گمان افگند طشت ماز با
کرد او را پاسبان اندنیافت
گفت دستم که زخم دست کیت
از پی این زخم جان نرسد
مطر با اسرار ما را باز گو
ما دیوان بر بسته ایم امروز از
ما جسمائی رفت جان او را
مستجاب آمد دعای عاشقان
هر دو عالم چیت ملک جان تو
آیت تنزیل و وحی لایزال
دو رخ سوزان شده زندان تو
عیش از الفاس تو شد زنجیر

در این بیت

رمل مسدس مخزون	
جست جو کن جیت جو کن جیت جو	رو سے برگردان ناز تو با خدا
د سبو کن د سبو کن د سبو	میل چشم دور بین کیش و انگلی
مو بو کن مو بو کن مو بو	ما سنگے از خود سننے و آلودگی
با سے دو بو کن بائی بو کن بائی هو	مثل شمس الدین تبریزی دتا
رمل مسدس مخزون	
پیش هر نام محرم و هر خس گو	خس چه داند قیمت لعل و گهر
دیگر از طهورث و طمس گو	گرت میاید حسدیم سر رویت
این دیوان در بند و چون قفس گو	ما غلام پارسى گویان نیک
راز با سے یار با بر کس گو	زنده دل را در میان زنده جو
باعرب از روی و چو کس گو	خواستم گفتن سخنها سے نکو
رمل مسدس مخزون	
او بقصد جان عاشق سو بسو	گاه چون مر تافته بر با صبا
پاسبانان آمدند در گفت گو	در میان کوی بانگ و ذرات
کش زبون گشتت چرخ تند خو	بر سر زخم آمدن سلاطون عقل
کوست اصل فتنه با سے تو بو	چونکه زخم اوست بنود چاره
جان کینه دستها از خود بشو	عشق شمس الدین تبریزیست این
رمل مسدس مخزون	
تو حدیث دلکش را باز گو	من گران گو شم بنوع برجم
باز گو آن ماجرا را باز گو	مخزن انانتخا بر کشا
ای دعا گو آن دعا را باز گو	چون صلاح الدین صلاح جانها
رمل مسدس مخزون	
آن همه سرسیت از برمان تو	انچه آدم خواند از لوح جو
جنت اعمال شد بتان تو	انچه مقصودست از ارکان جویی
نظر گشته زنده جاویدان تو	بین خمش کن ای صلاح الدین گو

ای شده ترک فلک مندوی تو
زود رو کن زود رو کن زود رو
کو دو کو کن کو دو کو کن کو دو
شست و شست و شست و شست شو
جیدی شو بو بو بو کن بو بو
نیز گر گوئی بهر ناکس گو
تو حدیث باز با کس گو
حال سر دوستی با کس گو
تو تبرکے قسقی و قلس گو
عالمسای زنده با اطلس گو
شاه میگویند خمش کن پس گو
چشم پنچون تیغ در کن عشق تو
گاه چون باد صبا او کو بو
او بنور نخی و پنهان کردو
کونشانهارا بداند مو بو
انچه او بشکافت پذیرد و رفو
کو بردست از جهان رنگ بو
تصها سے جان فزارا باز گو
دعده آن خوش تقار با باز گو
سر جان مصطفی را باز گو
تو صلاح جانها را باز گو
عقل و جان سر گشته و حیران تو
بود نقش دفتر رویوان تو
چرخ گوئی گشت در چوگان تو
سر نهانی که شد اعیان تو

حاج احمد

<p>تجربہ نغان نشین خواب همچو دریا همه شب جشان شہرہ ان فلک پر نور شب روان را بناید مرد</p>	<p>بجز میل سدس مخبون مجذوب تقطیبه فاعلان فعلان فعلن نے پراگندہ چو سیلاب مرد تو ہم از صحبت اصحاب مرد منتظر شو شب مثاب مرد طالب مغز شود قشر مرد</p>	<p>همچو ماهی تنگ آب مرد بطلب در شب و تاب مرد بر زمین در تو چو زتاب مرد ز سبب سوا سباب مرد</p>
<p>شمس تیز در گریه خدا آنہ جانست چہ تانان تو روح ز غداست بود روی تو قیصر روی کنون ز نگیگان شکست این دم گرم خموش گچہ دم پرز تو ما کہ در آید بسایغ چہ گلنار تو</p>	<p>بجز منسج مطوی مقصود تقطیبه منقلان فاعلان منقلان فعلن ہر دو یکی بودہ ہم جان ہنر جان تو چند کہ از آب و گل بود پریشان تو تا با بد خیمہ باد دولت خندان تو باز چو آیم بچوش گویم جہان تو اما کہ طبیعت بزق جیلہ گری مسکینہ</p>	<p>پیش این مردم در تاب مرد عقل کہ او خواہد بود زید در بان تو رفت کنون از میان آن منج آن تو زانکہ مرا شد حجاب عشق سندان تو ترکش گفتم ز خشم منتظر شان تو آہ چہ شود انگنہ در دل گلنار تو</p>
<p>دو در دل لاله از آتش جان رنگ تو سوسن تخی کشید خون سہن را بخت از مرستی عشق گفتم یار من گوشت کجا ماند و پوست تن کجا کن او نس کن و خاموش کن پیش گو مرل سیر نیم سیر نے از لب خندان تو</p>	<p>فنج منسج مطوی مقصود قد بنفشہ بزم از کشش بار تو تیغ بر سوسن کہ داد ز گس نو شو تو در نہ جز احوال کہ دید در دو جہان تو رفت نمک سو و وار سوسنی نکسا تو ہر دو جہان من شود از دل جو خوار تو</p>	<p>چشم چہ خوش بر کشا و پرہوس خار تو متک و سرت شد از لب ہمار تو منکر آن خط مشونک خط و اقرار تو ہامی ازین کشمش ہامی ازین کار تو در تن جان عشق تو در دل لدا تو ای کہ ہزار آفرین بر لب زندان تو</p>
<p>ہیچکسی سیر شد ای پسر از جان خود پیشکش میکنی پیش خودم کش تمام عشق تو گفت ای گیار حرم با یا گفت کہ ہم بردی ہوا فہم ہر ہر گر تو ہم سیر شد عشق و ہوائی بگو سن شیرین است یا خموی جان پر تو</p>	<p>فنج منسج مطوی مقصود جان منی چون کیست جان من جان تو تا کہ بر آرد سرم سر ز گریبان تو تا نہ کند بیج زرد قصد چہ بدان تو خارج و داخل قوی ہر دو طرف آن تو خاش و دیگر بخان پس بود این جان تو</p>	<p>دو در گردان کہ من بندہ دوران تو دست چکار آید بی دم و دستان تو تا کہ نہ خجند ز من خاطر در بان تو با با بد روم و ترک بر خورہ از خوان تو در تو ہر ای صنم عمد و فانی بگو گر تو فحاشی منی چون کہ بقالی بگو</p>
<p>ہر جہ بگویم خطاست چہ تو خطا شہی وصل تو روز مشردارہ جاننا جیوہ ماہ چون تہدہ ایم قمر کنان پیش تو</p>	<p>فنج منسج مطوی مقصود ہر دم جانی بلطف نام تو عمر عزیز بر تن جان ما بستہ یک روز ترست چشم گند شستن از رخ تو روی نیست چون ہر امداد لطف بر توند از جانت</p>	<p>دورتن و در جان ہا حکم روانی بگو و ز نظرت خوف جان پس پدایابی بگو باز بنا جاسی رفت پاک ز جانی بگو</p>

بگو

ای دل من در هو اش در پنهانی بگو	شمس حق و دین که دوست خداوند	پس تو مرا لا عشق مع و شتانی بگو	در حق تیر زمین آنچه بگفته کم است
ما همگان محرمیم هر چه بدیدی بگو	فسخ شمس مطوی موقوف		مطرب متناكب هر چه شنیدی بگو
ای چه را دیده تو آنچه گزیدی بگو	ای شده از دست منی دل بر دست	در حسرم جان ما هر چه رسیدی بگو	ای شده سلطان من ای طربستان
از فلک بید چون بر میدی بگو	عید بیاید رو عید تو ماند	دوش ز گلزار او هر چه بچیدی بگو	ز گس خسار او ای که خدا یار او
دک که کاشکش خوشست تو چه کشیدی	میکشدم می بچپ میکشدم دل بست	زین شکرستان اگر هیچ چشیدی بگو	در شکرستان جان غرق شدیم ای غمو
پرده حاجات مانده تو دریدی بگو	شور خرابات ما نور مناجات ما	تفل خرابات را چو تو کلیدی بگو	می بوسج ریختی فتنه برانگیزی
چرخ تو آینه شده با او چه دیدی	خل تو پانیده با او ماه تو تابنده	ای نه که ز ابر پاک و بیدیدی بگو	ماه در برابر اندرون تیر شدت
عاقبت ما همچو مرغ از چه بریدی بگو	مرد و جبا بدیدی ز اهد عابدیدی	گفتم بر خون من با چه شنیدی بگو	عشق مرا گفت دی عاشق تو چون شدی
از دو جهان همچو باد چست جمیدی بگو	بسخ مضارع شمس انخریب کفوف محذوف تقطیع معقول فاعلات مخفی علی		در هوش شمس من شیفته از عقل بودی
از آسان گذر کن و کیوان خویش جو	از تخت تن خلق و تخت جان نشین	آرام جان خویش ز جانان خویش جو	آن کل که شدت هم از جان خویش جو
هر چه مرادست در انبیا خویش جو	انبان بود هر چه درون تو هست سب	آن ذوق را هم از لب و دندان خویش جو	اندر شکر نیایی ذوق نبات خویش
از او لیس گذر کن با جان خویش جو	ای آنکه مانده تو در اول قدم هنوز	پس نقد خویش را تو هم از کان خویش جو	نقل است از رسول که مردم معاون اند
هم تو مرا همچو با حسان خویش جو	ای بی نشان من نشان که جویت	چون پادشاه ساعد سلطان خویش جو	آن کوفت طبل باز سفیدی چوین
آن برق او را شکم با جان خویش جو	برقی که بر دل آمد و دل بقیار شد	از ما نظر گزین نظر زان خویش جو	در چشم را تو ناظر هر بی نظر کن
فرمای هم بلطف فراوان خویش جو	ای شمس الدین منظر تیر زیان کرم	از این آن مجوی هم از جان خویش جو	مقصود هر دو عالم مطلوب روزگار
گفتا بکس گوی همه از شان خویش جو	مضارع شمس انخریب کفوف محذوف		تیر ز رفت جان بی شاه شمس دین
جان جهان چه بخیزد از جان تو	گفتم بدو چه با خبری از ضمیر جان	داد او نصیبهای شکر از لبان تو	آمد خیال آن رخ چون گلستان تو
هر چند شرم بودم گفتم از ان تو	بنام دوست بدل بر خون کز ان کست	اول غلام عشقم و آخر غلام تو	دلا عشق بود مرا سوی تو کشید
گفتم نهاد و ابرتری در نشان تو	بچشم من قتاد در چشم گفتم حسبت	گفتم خیال وصل تو در نشان تو	گفتم آن خیال حسبت که در نشان تو
گفتم کنونگر که چنانم سجان تو	هر جا که بوی کرد زمین بوی خویش با	گفتم که گل رخا هر نقش و نشان تو	از خون زعفران رخسار و لاله
در حلقه و غابر روی کسان تو	مضارع شمس انخریب کفوف محذوف		ای شمس دین منغسر تیر جان ما
و از من این قدر که تبر کسیت آبرو	تو ماه ترکی و من اگر ترک نیستم	آئی بجز سه من گونی که گل در	ای ترک ماه چهره که هر وقت صبح تو
ای تو هزار دولت و اقبال تو تبتو	زرق مرا فغانی از ان چشم تنگت	ترکی بکن بکشتنم ای ترک تند خو	آب حیات تو گر از این بنده تیر شد
ای سزوش تو سیرک سنوش قنی بگو	برافسون بخواند کلک می تشکرک	عشق گرفت جسد از جزام بود	ای از سلطان قلع نگر از میر خون من
غاز من سبست در عیش و شوق نیک بو	دکتر شنیدم از تو خاموش مانده ام	زیرا که عشق دار و صد حاسد عدو	نام تو ترک گفتمم از میر مغلطه

ای دیده من جمال خود اندر جمال تو
 دین طرفه ترک چشم خسته شد شوق تو
 آبتن است نه منه و کی بایدیش قرار
 سرتا قدم ز عشق مرا شد زبان حال
 از بسکه غرقه ام چو گیس در حلاوت
 ای که در چهره تو چو گلزار شرم تو
 گلشن ز رشک تو صد رنگ نختیت
 آن ل که رنگ بود ز شرم تو نختیت
 خون گشت چون کوه که با شمشیر لعل
 مخدوم شمس دین که بتبریز جان از لعل
 ای ترک ماجرا زود حرکت برون خو
 از یار بدر چه برخی از نقص خود برخی
 ز انفسر دگی غیر زنجیر که در عشق
 جسمی است همچو خاک یکی خاک برده
 در کله نیت تو به بار سله
 اعراض جسم و جمله همه خاک است
 از نیک بد بناید چون کبیر از این
 این مایه می ندانی کین بود هر دو کون
 در جود کن بیاج نه اندر مکان نخل
 بگلستان فریضه بودت دجوی او
 گاهی چو آب جیب شده در سبوی او
 در گوشش مانده مانده آن بدیده
 بگذاردت ز نار و چو موت کند خیمت
 تصویر یای ناخوش و اندیشه رکیک
 جانان توئی کلیم و منم چون عصای تو

مضارع شمس با خرب کفوف مخدوم

گر بایه رفته هر سبوی وصال تو	خاتون خاطر کم که بناید بهر دوسه
او را خبر کجاست ز ریخ و طلال تو	ای عشق که چو شد خونم بغیر تو
افغان همیش بوده پرسان حال تو	گر از عدم هزار جهان شود دگر
پر دانه باشدم بنظر در خصال تو	در پیش شمس خسرو تبریز ای فلک

مضارع شمس با خرب کفوف مخدوم

چون گل چراه میدرز خار شرم تو	من صد هزار غرقه رسوا بدو ختم
یارب چه کرد در دل هشیار شرم تو	صافی شرم تست پنهان حجاب غیب
چون در قناده در که دکسار شرم تو	صد غرقه که بود بدر و چو من فلک

مضارع شمس با خرب کفوف مخدوم

یا کینه را نهفتن یا عفو و حسن جو	با آنکه ما حس را نه کنی بهر فرصتی
کان خصم عکس تست پندار شان و تو	از کبر و نخل غیر رخ و ز خویش ریخ
کاند تو ز مردم تشنه هست برون جو	آن خشم انبیا مثل خشم ما درت
فسیرین و سوسن گل صد برگ مشکبو	خاکه دگر بود که همه خار برود
چون هست این خصال برت یک یک عدد	در نطفه می نگرد که یکی رنگ و یک نیت
در مرتبه نگرد که سفول آید و سمو	چون کاسه گلابان هر ذره بر پیش
وز بد نکو بناید از صانع هو	گویی نفوس که شد کز من نفوس خار
اندر سخاوت تست نه در کسب سوسبو	خود را و دوستان ایشان بخش از آنکه

مضارع شمس با خرب کفوف مخدوم

بر روی و سر چو سیل روانست جوی او	خود او دست چو طالب باه چو سایه با
گاهی چو آب جیب شده در سبوی او	که چون چو یک چو شیم و او بفکر
تا جان ما بگیرد و یکباره بوی او	چون جان جان می آمد از جان گنیزیت
نهی برود کون یکی تار موی او	با درت داشت که ای دست دوست کو
از طبع سست باشد و نبود سبوی او	خاموش باش تا صفت خویش خود کند

مضارع شمس با خرب کفوف مخدوم

آینه گشته ام همه بهر خیال تو
 آبتن است لیک ز نور جلال تو
 باد ای بی مرادی خونم حلال تو
 بر صفحہ جمال تو باشد چو خل تو
 می باش در سجود که این شای کمال تو
 پر نیز من ز چیست ز تو بار شرم تو
 کان جمله را بسوخت یکبار شرم تو
 در روی بر نخت بر رخ گلزار شرم تو
 گر بر روی گنبد دو دار شرم تو
 ذوق شراب عزت ابرار شرم تو
 یا بر کینی ز خویش تو آن کین نو بنو
 زیرا که از وی آمد انس و دگی جو
 خشمی ست پر علم بی طفل خوب او
 هر چند هر دو خاک یکی رنگ بد بو
 رنگی و هندوست و قریشی و یا علو
 آنرا کن بر از زرد و دگر یکی سو
 صرزه بود خود من صرزه برم نه تو
 بالا و دست حرص تو بی پای چون کدو
 چون گفت شمس دین که تبریز کرد طوبو
 این گفت و گوی ما یکی گفت و گوی او
 کفلیز نیز نیکه چنین ست خوی او
 من جهان ندیدم یک جان حدوی او
 کوه همین نیز زمستی بکوی او
 بی لای های سرو شنو لای هو ای
 که تکیه گاه حلقم دگر از لای تو

مخبر

د دست فصل و رحمت تو مرام و صفا
 صد روز روزگار و گر گریه مرا
 در آن کم که از تو چشم خیر بر سوئی
 گر کاسه بنیوا شد در کیشدستی
 ای جان اگر رضای تو غم خوردن است
 جان چیست نیم برگ ز گلزار حسن تو
 ز غم کبوی خواجه و گفتم که خواجه کو
 گفتم فریضه دارم آخر نشان میدید
 ستان عاشقان بر دلدار خود رفته
 برت نسوده کورخ آن آفتاب دید
 آن کیمیای حیدر بی بی تکیا
 ناچار میسر نبرد با بی اختیار
 بستم ره دلبانم کشم ره نهان
 گر طالع حقیقت هر ارق شدی
 ز نشیند آتش خورق خوست آرزو
 شصت حق است آرزو در روح باهی
 گر آرزو کز هست در دست استی بست
 موریست فتن کرده میان مویشت
 بکشای شمس مغرب تریز این گره
 بان آبی جانم لبراشی دو وقت تو
 جانم سر تو باد که اندر دماغ است
 از نور شمس مغرب تریز بشنوید
 یکدل که نیت از غم دوران کباب که
 در بجز نیستی که خرد خواندش فنا
 سختی که بر دوام بود در جهان که است

ماری شوم چرا نکندم مطلقای تو
 باد اخدای عشق و فریب و لای تو
 دل میکند تنای دو چشم و دعای تو
 صد جان دل فروز رخ جانفزای تو
 صد دل بغم سپارم بر رضای تو
 دل چیست یکتگوفه ز برگ نوای تو

ای باقی بقای تو بی روز روزگار
 دل چشم گشت جمله چشم بدل گرفت
 میگردد آسمان شب با وجود چرخ
 گر خانه و دکان ز هوای تو شد خراب
 از زخم باون غم خود خوش مرا کوب
 خامش کنم اگر چه گویند من غم

مضامع شمس از خرب کفوف محذوف

من دوستدار خواجه ام آخر غم خود
 هر کس گشت عاشق او دست از دست
 خورشید پاک خورش گریه تو
 بر هر کسی که برده وز شد با حجب
 تا پیش شاه باشدت اغزار و آبر
 رستم بیک قبینه ز شوای گفتم گو

گفتند خواجه عاشق آن باغبان شد
 ماهی که آب دیده نباشد بخاکدان
 خاصه کسی که عاشق سلطان با بود
 در خواب شوز عالم از شش حبت گزین
 گر زانکه در میانه بنودی سخری
 خامش شدم ز گفتن اسرار من کن

مضامع شمس از خرب کفوف محذوف

زین سوز نظر کن که انانجاست آرزو
 صیاد جان فدیت چه زیباست آرزو
 فی کز کز می در است مبراست آرزو
 بر چند بی پرست سپرو است آرزو

تردمم مبین که از ان بجز تر شدم
 چون این جهان نبود خدا بود کمال
 آن کان رولتی که نهان بنام به
 موش مگوز جل سلیمان وقت است

مضامع شمس از خرب کفوف محذوف

ما با تو بس خوشیم که خوش باد وقت تو
 آن طلسمای می که باد او وقت تو

نیگوست حال ما که نکو باد حال تو
 در جای می نگنجد از غم جای تو

مضامع شمس از خرب کفوف محذوف

یک دیده که نیت خیال بر آب کو
 یک قطره که زلفت بس چون جاب کو
 سختی که نیت در صد انقلاب کو

کو گلبنی که باد فراقت ز نیت برگ
 ای اختیار دولت ز نیت نگاهدار
 هر کس که بی حوادری کرد اختیار

شد روز روزگار من اندر وفای تو
 بی کام و بی زبان سخن و صفای تو
 در جبت جوی چشم خوش دلرایی تو
 در تافت لاجرم بجزایم ضیای تو
 زین کوفتن رسد بنظر تو بیای تو
 گفت آن تست و گفتن خلعان صدای تو
 گفتند خواجه عاشق دستت کو کوب
 اورا با نغمه سا جو یا بر کنار جو
 عاشق کجا بماند در بند رنگ بو
 سلطان بی نظیر و فاوار تند خو
 تا چند کول گروی و آوار سو
 اسرار کشف کردن عیب است موی
 تا شاه عشق گوید این فرمای هو
 مخدوم شمس و بی دل جان خود کوب
 گر گوهری بهین که چه در دست آرزو
 ز آوردن من تو چه میخواست آرزو
 آن چیست که نشینم بگور است آرزو
 زیرا که تحت و ملک بیار است آرزو
 چیز نیست که ندانم و نه خواست آرزو
 خوش باد و هر چه کرد ز او وقت تو
 که میکند عشق چه فراد وقت تو
 اسرار نامی حق که نکو باد وقت تو
 یا گلشنی که دهر نگر و ش خراب کو
 اندیشه کن که نیت جم کامیاب کو
 یارب ره بدوست که باشد هوای کو

کلیات صورت صورت صورت صورت صورت

<p>یک ذره تا طلعت آن کتاب کو بمختی که ره بدست برید مجاب کو</p>	<p>تا شربی ز لعل لبش یا جواب کو تا دیده را بنور خورش کمتل کفر</p>	<p>در انتظار و عده و صلهش بسوخته ای شمس نیست جز تو درین جهان</p>	<p>بقرار تو او رسد که بود بقرار تو ز زمین تا آسمان همه گویان غامضان</p>
<p>تلفش از خزان تو طرش از بهار تو نفیست مست تو نفسی در خار تو</p>	<p>که بگلزار تو رسد دل خسته ز خار تو چو دل جان عاشقان بدرون بقرار تو</p>	<p>همه زیز و زبر ز تو همگان بجز تو منم آن کارمانده ز خریدار مانده</p>	<p>وله</p>
<p>تو ز بیل تغان شتو که دست اختیار تو چو کن بر سر باغ را چون غنیمت زانغ را</p>	<p>بگذارم ز سجود و بل بگنیم ز جزو گل چو دل چشم و گوشتماز تو نوشد نوشما</p>	<p>چشم عمر مرده ما دل جان خسوده را پس ازیر جان که درش بگوشی سپاس</p>	<p>وله</p>
<p>همه هر دم شکر نما شگفت در شمار تو که شکار و شکاریان بجنبند شکار تو</p>	<p>بمخوشی نهان شدم چو شکار تبار شدم ز کجا خاموشم هلد هوس جانسپار تو</p>	<p>هر نفس بر ز وصل تو به لاف ز هر چه تو نیشته بگوشه دور دست ترانگه</p>	<p>وله</p>
<p>همه شادی و گریه شان اثر یا کار تو فتد از جنگ مرده سرستان میان کو</p>	<p>ز طرب چون شتر شود دل جان است بر شود نفسی شان معانقه نفسی شان معاشقه</p>	<p>نفسی باز قند لب شکرین شکر است قدحی و ز دست فرود برده بجان سبب</p>	<p>وله</p>
<p>بجلیسی کناره جو طبیعت نشاط تو هله تا از سعادت برده ای او از تو</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>چو خرد غرق با ده شد در دو کشته من و دلداران ازین میخ و سرست پین</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>چو خرد غرق با ده شد در دو کشته من و دلداران ازین میخ و سرست پین</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>
<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>بمخاوب ساقیه که وفادار و باقیه تو بر وزیر جام می که حجاب نیست می</p>	<p>تو اگر در فرسخ نه که حرفت قدح چو وقت آفتاب زوره ذرات معجز</p>	<p>وله</p>

مخاوب

مخاوب

طبیبانه میگویم لا وحش الله منکوه
 دست او را در آن بدی شرح وادی ان علم
 چندش اگر کند مدحت که بود وقت جوهر او
 اگر مرآت نیابی به پیش یا زجو
 چو سایه بستم و کابل گرم او بستم
 اگر زبده شمران طول و سیر شدی
 در کوشم گمیر و پیش لب جو
 اگر چسب اف نزاری از او چسب اف نزاری
 تو بر چه را که بجوی زامل و کاشن جو
 بزودا و همه جانانای زلفگان جمع است
 چو مردک تو خمش کن مقام تو چشم است
 بوقت خواب با کسی که مر که بن برگو
 چو من ز خواب سر و پای خویش گم کردم
 فدا ده آتش غم اندرین نیستانها
 بیا بگو چه کنی که ز خوانان کی خویش
 زمین چو می طلبدی بر مستانه
 نموش باش ز لطافت شمس تبیین
 من آن نیم که گویم حدیث نعمت او
 زمین نباشد اگر پرده را اگر دامن
 کنونی که نوبت خشم است وصل این دست
 اگر بدو من از آفتاب نیکنیست
 تو آدمی چو بزودی که قناعت کن
 که نیست قدر خدا را بجز که در خویش
 گمان برد که جرم او طبع بود است
 هزار بار کشید است عشق کافر خو

وله	
میکنند شرح بی زبان یا طریقون فاضلو	با همان دست جنفریم فی قطع الامار جمو
بس که گفتن دراز شد ز حدیث من منمو	شمس تبریز گرماند که تو صد ا
مجتبای مثنوی چون مقلوب تقطیع مفاصل فاعل فاعل مفسر	
بزیر سایه آن سر و پای دار بجو	چو خوانیم که به بینی خراب است و شراب
در آید در وقت با سبب شما زجو	در آن دو دیده محمود قسرم پر نور
کله که هیچ نریز در آن بهار بجو	رسمه فسره که کو قسرا در بجویم
اگر کشاد نزاری از وقت ار بجو	بجلس تو اگر دوش بخودی کردم
در شک و گل نفسی خوش گلش ز خار بجو	خیال یار سواره همیر سدا ی جان
کنار پر گل شان را در آن کتا زجو	چو صبح پیش تو آید از و صبح بخواد
و گردان نظر سست در انتظار بجو	چو شمس منفرته ز دیده فقر است
مجتبای مثنوی چون مقلوب	
تو گوش من کبشانی که قصار سر گو	چو دوی روز نمان شد زیر طره شب
تو آمد که حدیث لب چو شکر گو	پس ایگه بیکه بارگی شوی قانع
تو بگوید لاله برو به عنبر گو	از آنچه خورده و در نشا ط آمده
تو تیر با من به دل ز جام و ساغر گو	من این طبیعت گفتم و گرنه خاک تمام
مجتبای مثنوی چون مقلوب	
که مست و بخودم از پاشنه محنت او	و اگر کوچک بنا که از شکایت نیست
که هر که متعلق بود بفسریت او	اگر چه قد نمارم چون نه نو ا دارم
چگونه باشد چون در رسم نه بست او	و اگر چه لعل بدو دم ز آفتاب کمال
چه تنگ باشد لعل را ز زینیت او	نه لولیان سیاه و چشم دزد و دین
که شیخ نفس قرین است با جلیت او	از و مزد و جسته گوهر زمانه بسا
که سبوی کاله فانی بود عزیزیت او	در پنج شرح گمشت در شرح می ترکم
نه بگو حسن طبع بود آن حریمت او	اگر تو حق طلبدی شمس وین تبیین
مجتبای مثنوی چون مقلوب	

من آن خال شاد است روها آرامی عمرو
 جنبشی که هم سکنیم جوهر سیت فاعل
 یا بد از من سخن در کراصح السرواکتو
 در آن بشت و گلستان و سبزه را زجو
 بیا جوانی آن چشم پر خسما را بجو
 در آن جوهر اسرار کرد کار بجو
 تو جان عاشق سرت بیسرا زجو
 تو عذر عقل منیعم از آن عذار بجو
 پیا حمانه غریب از چنان سوار بجو
 چو شب به پیش تو آید از و نس بجو
 فقیر وار مرا و او را در افقت زجو
 چو اشتهای سماعت بود گپ زگو
 بکسیه ایم که از آن طره منبر گو
 عنبرل تمام کنم گویم مکرر گو
 مرا از آن بخوران و حدیث در خور گو
 مرا مبارک و قیما خوان و خبر گو
 بگفتن بان به از ای و پوی که گو
 که چه حکم اندر کنار رحمت او
 از آنکه لب فضلش چشم شربت او
 گذر ز طینت خود چون کنم بلینت او
 همی کشند بنان تو را و بصیرت او
 اگر تو و اقصی از لطف و از سیرت او
 که تیغ شرح برینه است در شریعت او
 مباحش بان نفسی عالی از محبت او
 ششم ز با هم بجزه ز جبهه تا سر کو

در کوشم گمیر و پیش لب جو
 اگر چسب اف نزاری از او چسب اف نزاری
 تو بر چه را که بجوی زامل و کاشن جو
 بزودا و همه جانانای زلفگان جمع است
 چو مردک تو خمش کن مقام تو چشم است
 بوقت خواب با کسی که مر که بن برگو
 چو من ز خواب سر و پای خویش گم کردم
 فدا ده آتش غم اندرین نیستانها
 بیا بگو چه کنی که ز خوانان کی خویش
 زمین چو می طلبدی بر مستانه
 نموش باش ز لطافت شمس تبیین
 من آن نیم که گویم حدیث نعمت او
 زمین نباشد اگر پرده را اگر دامن
 کنونی که نوبت خشم است وصل این دست
 اگر بدو من از آفتاب نیکنیست
 تو آدمی چو بزودی که قناعت کن
 که نیست قدر خدا را بجز که در خویش
 گمان برد که جرم او طبع بود است
 هزار بار کشید است عشق کافر خو

سبب آنست که بگوید که در کوشش و استقامت خود کوشش بسوزد

زهر چه پرکنم من سبوی تسلیم
 سبوسپرده به کوشش با هزاران تل
 شنور منقش تبریز برای سبوسپرده
 بر قتلون چند زانکار تو
 چند گونه که همین بار و بس
 خرد و غفلت و منکر شده
 پرده گردان و بزین ساز تو
 ای مکنده زهره که چون ماه دید
 در عوض آنکه گزید که رسم
 چون کنم ناز که نهان و فاش
 و آنکه رخ اشک و دلم بر لب است
 گرم در آگرم که آن گرم دار
 مرد قناعت که گرهای تو
 گریه میکنم سبک بشنو
 لفته با خودم تهرینه ده
 پیشه کیسبا خود این باشد
 ای دل آن شاه سوی بی سویت
 بے سو عالمی است بس عالی
 چشمت منبند رقیب غیر
 چو از سبک گیرم بود سزاو
 چمن مسیح جویم شفیق او بود
 چو در کان روم او عقیق است اول
 چو در صبد آیم بود صدر او
 چو در بزم آیم بوقت نشاط
 چو پیدار کردم بود هوش او

سپو اسیر تقایست چون گریز و از دو
 بدان هوس که خرد و غوطه در میان جو
 بحر صریح مطوی کسوف تقطیبه مفتعلن
 در کعب ما چند غلغله غار تو
 چند ازین چند ازین بار تو
 سیر صریح مطوی کسوف
 مین که رسید از فلک آواز تو
 کوزند چنگ طرب ساز تو
 بوسه بده بر سر این کار تو
 سیر صدم خلعت و اغزاز تو
 سر مرا هر یک غماز تو
 صنعت نو دار و دانه کار تو
 حرص و هر نفس آواز تو
 بحر خفیت مخبون مقطوع تقطیبه فاعلان
 که بسیران نهند باز جرم
 که مس تیره را بچشند ضو
 خلق صبر سو دوند تو کم دو
 شش جبت و او است بدین کو
 چشم راز و گمبیر لا تظنوا
 بحر متقارب شمن مخدوف تقطیبه فاعلون فعلون فعل
 چو در جنگ آیم بود خنجر او
 چو در بحر آیم بود گوشت او
 چو از غنم لبوزم بود جسد او
 بود ساقی و مطرب و ساغر او
 چو خوابم بسیار بنجاب اندر او

نمکت او خوشم آید ز ذوق شوق
 که خطاب شنیدن گفتن است نگو
 نگاه دار تو خود را ز رنگ هر گدو
 پس چه بود پیش وی اسرار تو
 بسته ز ناسور تو بیا رتو
 بوی دانت شده اقرار تو
 تا بدم شمشیر اغزاز تو
 وزی که کند بنده آواز تو
 سیر صدم گر بکنم ناز تو
 بر سر عشاق بسپه و از تو
 این قنق خشم به پرداز تو
 جان کنده است ز پرده از تو
 اوست یقین قربت اغزاز تو
 خبیر عشق سید هم بشنو
 کنت ام را بیک نظر کن تو
 در خورشام بنده روغن تو
 تو بلا حول فکر را کن خود
 تا نه حسرت خوری نگونی کو
 وار بان خلق راز عین السو
 چو من دل بجوم بود و لب او
 چو در گلشن آیم بود عبس او
 چو در سپنج آیم بود خست او
 بود صفت نگه از سرشک او
 بود کاغذ و خانه و مبر او
 بخاطر بود تا غمیه گستر او

نمکت او خوشم آید ز ذوق شوق
 که خطاب شنیدن گفتن است نگو
 نگاه دار تو خود را ز رنگ هر گدو
 پس چه بود پیش وی اسرار تو
 بسته ز ناسور تو بیا رتو
 بوی دانت شده اقرار تو
 تا بدم شمشیر اغزاز تو
 وزی که کند بنده آواز تو
 سیر صدم گر بکنم ناز تو
 بر سر عشاق بسپه و از تو
 این قنق خشم به پرداز تو
 جان کنده است ز پرده از تو
 اوست یقین قربت اغزاز تو
 خبیر عشق سید هم بشنو
 کنت ام را بیک نظر کن تو
 در خورشام بنده روغن تو
 تو بلا حول فکر را کن خود
 تا نه حسرت خوری نگونی کو
 وار بان خلق راز عین السو
 چو من دل بجوم بود و لب او
 چو در گلشن آیم بود عبس او
 چو در سپنج آیم بود خست او
 بود صفت نگه از سرشک او
 بود کاغذ و خانه و مبر او
 بخاطر بود تا غمیه گستر او

تو هر صورتی که تصور کنی برو ترک گفتار و دست بر گوی رضای رضای شمس وین تیریز بے دل شده ام بهر دل تو شده جسمه جهان سبز از دم تو گردن نکشه جان همچو شتر بنویس برات این مزد مرا یا شب شتران همراه رونم نور دل مار و سوسه خوش تو عمید و عسره فخر خندیدن تو سجده گدما خاک در تو اسه است ما از دست تو سینه نم چون سر می زندم اسه سر مردان بر گو بر گو اسه به باقی و ای شه ساقی ای همه دستان ساقی ستان آب حیاتی شاخ نباتی غم نه پذیر می خشم گوی آن مے صافی جان گزانی نه بستیزی فی بگریزی دل من دل من دل من بر تو صفا صفا صفا گر جان طلبی دم تو دم تو دم تو جان و ش تو هم صدا و هم عتبوا عما بانه سببو منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو	چو نقاش خامه بود بر سر او که آن به که باشد ترا دفت تو بهر متدارک مخبون مقطوع تقطیع ساکن شده ام در منزل تو قبله دل و جان هر قابل تو تا زنده شود از بس عمل تو تا نقد کنم از عمل تو تا منزل خود با محمل تو تو چند آنکه بر تر نظر میکنی خمش کن که هر شش بهجت نور است فعلن فعلن فعلن فعلن صبر نه چکنم در معدن تو شده عقل خسر در دیوانه تو حل گشت ز تو هر مشک جان از روز به است اکنون شبها در منزل خود آزاد شوند متدارک مخبون مقطوع مشک و گل مابوی خوش تو جولان که ماکوسه خوش تو خوطه که ماجوسه خوش تو چو گمان ترا گوسه خوش تو بهر متقارب شمن اثرم تقطیع جان سخن دان بر گو بر گو راز گمان بر گو بر گو گفت جانان بر گو بر گو ای دل شادان بر گو بر گو ورده خندان بر گو بر گو بسر و پاپان بر گو بر گو بهر متدارک مخبون تقطیع بد عسم بهم جان و سر تو مے مے مے مے چون از تو تو بهر مخرج مخرج سالم تقطیع محب چینی که میدهم دم و کرم تو فنی خدی از دست کفایت را از تو	از ان بر تر تو بود بر ترا و وزین شش بهت بگذری با او و دست که همه بها اطهر او زر را چکنم با ما عمل تو بے عمل و عمل شده عامل تو ماندم بهمان من شکل تو از تاب مے بس کامل تو از ظالم تو و از عادل تو بال و پر ماخوسه خوش تو سایه که ماکوسه خوش تو چون رفته باشد دل سوخی شش تو یک تو شدم از تو می خوش تو با هویم از هوای خوش تو واسه شه میدان بر گو بر گو قصه ایشان بر گو بر گو خواجه دیوان بر گو بر گو راه سپایان بر گو بر گو باز دو چندان بر گو بر گو حسرت ایمان بر گو بر گو اسه شه سلطان بر گو بر گو ریخ تو ریخ تو ریخ با فسر تو لب تو لب تو لب تو شکر تو گل تو گل تو گل تو گل تو تن و دل ما سزا و که می پذیرد بر او مرغم و چوزند که چو نشوم نظر او
---	---	---

منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو
منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو
منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو

منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو
منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو
منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو

منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو
منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو
منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو

منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو
منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو
منا طلبوا سوا ستمی نطالب علی مالبو

مدب نشو و کرد چو چشید از سگراو	عجب چه بود بهر دو جهان که آن بزم	فدا برب اذ اطربا فطرب اذ اهر بوا	فدا برب اذ اطربا فطرب اذ اهر بوا
شمر اشرع ز طاعت او شوم نفسی ز غلبه	ارویف با سکه هوز	تقدیمت خولس را عجا و ما لب	تقدیمت خولس را عجا و ما لب
چو آمد آفتاب جان نخریم شمع و اشتاد	بمهر هرج مثنی سالم تقطیر مفا عیلم مفا عیلم مفا عیلم	بیا نم بردل و دیده شوم بنیر اریک باه	بیا نم بردل و دیده شوم بنیر اریک باه
زهی بی رزق که جوید ز هر چپ از چاه	نماده بر سینه نسیم گل همی جوی	مد و خورشید را بگر چه کردی که تو نم	مد و خورشید را بگر چه کردی که تو نم
که شد عسکر که در غربت ز خان خانان و او	اگر خمر اگر است به عشق او رسته	که از اکیس لطف او عقیق و عمل شفا ره	که از اکیس لطف او عقیق و عمل شفا ره
نه هر باغی و هر جری ز نایست همواره	نه هر نفس که تو دیدی از آن تقیر بودان	که فوق شفق گردونی ترا قصر است سازه	که فوق شفق گردونی ترا قصر است سازه
اسیر او شوی بهر کاس سیر نفس مکاره	زهی سلطان زهی سجده سر سنجیدگی	بزاران شمع بر بالا با اوست سنیا ره	بزاران شمع بر بالا با اوست سنیا ره
برون اندیش از جلیط بریده دم دولت خوار	خری را که بگزارای در افتادونی ترسد	ز لطف اوست هر چیزی که نموست چو بیا	ز لطف اوست هر چیزی که نموست چو بیا
بگورستان برو بگر فغان از نفس ماره	پشت دست بند و لیکن بر تو میخند	انفاتی میکند با تو و لیکن نیست این کاره	انفاتی میکند با تو و لیکن نیست این کاره
بدمان گل سوری در آویزیم مستانه	بهرج مثنی سالم	بلا و دوش زرگ گفت بر خیزیم مستانه	بلا و دوش زرگ گفت بر خیزیم مستانه
به نسیرین گفت ما هم پرستیم مستانه	چو ز گس شوخ چشم آمد منی اشک چشم آمد	چو با ده بر سر باد خوزیم از گل سینه	چو با ده بر سر باد خوزیم از گل سینه
از ان در آب گل هر دم همی نخریم مستانه	چو جانها کر است آید بسین خویش مستانه	تجی گل روی چون کفر چو غنچه بسته بود او	تجی گل روی چون کفر چو غنچه بسته بود او
برای او زخوبه شایه که بگریزیم مستانه	صلح دیده ره بین صلح الیرین صلح الیرین	دالتواندین شادی رسد آنور از او	دالتواندین شادی رسد آنور از او
میان بکشا و اسرار و میان بکشا از شیشه	بهرج مثنی سالم	چو در دل پای نهاده بشد از دست لاشه	چو در دل پای نهاده بشد از دست لاشه
درین اندیشه خیزد شد حق پیوست اندیشه	رسید از عشق جاسوسش که بر تو زمین پوشش	پیش جان در آمد دل که اند خود مکن زل	پیش جان در آمد دل که اند خود مکن زل
که او از تو هم میسرید عجب خود هست اندیشه	برست او از خود اندیشی چنان و شد زنجیری	خرابات مغان در شد در عین عالم و ما غر شد	خرابات مغان در شد در عین عالم و ما غر شد
چو او بر نقش با سیرت و خود سیرت اندیشه	چو هر نقشه که میجوید از اندیشه همه رویه	چنین زندیشه هر کس نهد و لم پیشین	چنین زندیشه هر کس نهد و لم پیشین
شگافید آن جواهر را و بیرون جاست اندیشه	چو او هر جمله ساکن بد بهر همچون اما کن بد	فلک از خون دل کم زود و دست خویش بنیم	فلک از خون دل کم زود و دست خویش بنیم
تجبه سر بلند آمد که سر سیرت اندیشه	که در روز هازان دارد که تا شتر او ز راه	همان پیران بگر که فریه گه لاغر	همان پیران بگر که فریه گه لاغر
از ان خون زخم فضاوی گن است اندیشه	ز شه شمس تبریزی ز فریاد تو غم خون	چو از بیم دود عیشی آست اندیشه	چو از بیم دود عیشی آست اندیشه
دفاعی جسم و جان باشد در شمع پیرانه	بهرج مثنی سالم	چو در دل آمد بردل خیرستان	چو در دل آمد بردل خیرستان
غلام بی نواهی شودین دریا چو دریا	تبا خواهی قنای شوز خود بگذر فدا کنی شوا	دناگر طالب یاری بر از خویش و بیگانه	دناگر طالب یاری بر از خویش و بیگانه
بنقش کفر و دین شکر جو تقدیر فساد	قلندرواری نوشی ز جامه و آل آن لبر	سجده بنم ناظر طوست این می ظاهر	سجده بنم ناظر طوست این می ظاهر
نظامی باش اندر ره شوا حق تو بیگانه	چو ابراهیم او هم شور با کن ملک عالم را	همی روگردوی او نظر لیکن بسوی او	همی روگردوی او نظر لیکن بسوی او
روان شو شمس تبریزی سبوح و دیروز	دمی باروی آن لبر عطا و دان خوشتر		

دو روز در بزم شمس تبریز بود که در آن روز شمس تبریز فرمود که هر که در این بزم بود...

فدا برب اذ اطربا فطرب اذ اهر بوا

نسبت بر من خدایانه چه سیاه شبانه
 دلم آهین پی خایه از این عین لب که او
 چو او طره بر افشاند سو عاشق همه راند
 چو در گم گشته اند این دم و عیان آن آرز
 خداوند درین پیشه چه گم گشته است آرز
 ز صورت سو منی و اگر مردی مودانه
 نهان شو چو ستاره و چو پیدت خورشیدیت
 غلیل و سحر و عیسی جنید و شبلی و کرخی
 در آوازند درون درون مشک بر آن آرز
 زبرد بر عشق او چو بشنید این دل پاره
 به بحر نیت و رشده هر هسته محقر شد
 ای جان انسانی چو در اقلیم نقصان
 چو از مردان مددیابی مگر عیش ابدیابی
 زهی و بخش دیابی برای چشم بیانی
 ز مسجد ناگهان رفتم و لا در کنج مینان
 نوائی از خون دل کبوش بوش بشنیدم
 که عدالت کز قسمت درینجا می شد کن
 من و آن پیر از تقدیر افتاده در آن زنجیر
 شنو این زلف عشاق از نوائی بر لب جانم
 ز نور عقل کل عظم چنان دنگ آمد خیره
 چو آمد کوس سلطانی چه باشد کاس شیشه
 هزاران فاضل و انا غلام چشم یکس نیما
 بدین خورشید هر سایه که اهل اقلیت آما
 چه با بر کم از آن خرم که مریم چشم روشن شام
 رست از عرق عیشی بسو عرق گردن

هزج مثنوی سالم

نار لطفت بکشاید میان خلق ستانه
 که از پیغمبر جنیدین بجنب پیشه یوانم
 برای عانت ای مده روی که بر کنی بر خانه
 تن بجان کجا ندم میان جان جانانه

هزج مثنوی سالم

ازینجا گرفتار کردی در و مسل جانانه
 حرفی نند می نوشتم هم با دونه جانانه
 درون دل بگو با هر چه بود ستانه

هزج مثنوی سالم

بیا که مشعله بر شد شکوفت از جان خنخواره
 شب هنگام طلما می خواست باش سیاره
 سپاه بی عددیابی بقهر نفس اماره
 شمار یک هر جان ز عشقش نیست آواره

هزج مثنوی سالم

شدم بر چه ساقی بجان از خویش بجانم
 عجبی که از جانان شدم امروز دیوانم
 خداوند ما به تدبیر ما را اندرین خانه
 که شمس المهدی بر سر هر کس که در باستانم

هزج مثنوی سالم

چو آمد ما در مشفق چو باشد مهر ایروم
 کینه پشه را بینی بگا و و پیل جریه
 چو سایه پست گشت از غم برای فوت کبیر
 کزان خرم شدم پر دل ز دارم عشق آرز

هزج مثنوی سالم

ز به نیکو که آرد آن شمع قیاس تو که یاد
 کجا گیر و قرار کنون بدین انسون افسانه
 دل من شلخ شاخ آمد چو دانه سر شانه
 اگر آن مشک نکشاد او چرا گشت پیانه
 که از عشقت همه مرغان شدند ادم و آذ
 چو خواصان بد ریاشو که یا بی در کیدانه
 یگانه شو چو مولانا ماباش از حق تو بیکانه
 ولیکن باندین عشرت نلب گنجد نه پیانه
 غمش و عشق شیدا شد چو بون گشت پیانه
 بر ما ز جو ز خویش و هر دو کون یکبار
 حیاتی کز زمین آید بود در کس بیچاره
 بهیمنی تو کی خوبی نسیخ باشد نه ز سار
 بغیر ز دل بدتر ناکه آنجا نیست ال پاره
 زهی با ده که می ریزی برای جان سخاوت
 بدیدم همچو آب سخاوت زیبای جانانه
 بن گفتا نارا ای طای ای مرد فرستاده
 تجلی کرد و رخ نموده پیش این خندان
 که از هر گوشه آوازی بر آید پیش فرستاده
 چه گویم هر چه میگویی بگواز یا رستاده
 کرد مغز و گل گشت لغینون بنگ باد و شیر
 بجز چون کشم خرم بکران چون برم نیده
 هزاران جان انسانی برید از کل تیره
 را ندم مر ترا دره زهر شر و شیریره
 که هر نفس ادیب آید و نی شود طیره
 ولی که کس بید که نبود بسته خیره

سراخندان همی آبی گمان بگرخواره
 بیازان جام پر آتش که نامور کیش خوش
 برای ماه عیون یا کشیدن جو بگردون را
 هزاران جان فدای تو بدای یک ندای تو
 از آنکه که نمودی تو ز پرده روی خوبت را
 تا بس کن دل مسکین بشویم بجزش
 سزاخزان همی آبی ز راه سینه دردی
 گناه هر دو عالم را بیک توبه فردوشوی
 خرامان شو بگوستان چو شنیدند نعلت را
 کس از خلق میگویی که چون یوسف گزینم
 کجا شد عهد و پیمانی که کردی دوش باینده
 ز بد عهدی پیغم داره شنشاهی که بداید
 بجان شد که شنیدم ز نقدش در عده فرد
 همه با ماست چه با ما که خود ما ایم سر تا پا
 خیال شه خرامان شد کلونج و شک لبان
 تک اندر طعام انگس شناسد که خورد
 عجایب را غیب را غیب که مستوی غایت
 مرزا شمس تبریز ملاقاتی است شایسته
 درین راه چو فریزین که ز مرویش رخ شایان
 بر آن مشکل که در سجد ترسیدان شود
 بشوق شمس تبریز چه میزون شوق جان
 مرستی که چنی تو لطیف و هم تروتازه
 را بکن تپ بنموزان را بکن می بنموزان
 بجان را که میراند جان دولت که میخواند
 که کفر کنت مغنیاً و قد حبت آن امرت

و لم بر روی نمیدانم چپا وردی و گریاره
 لبش روی کن موش بر من چنگ کتاره
 مسلم گشت مجنون را که عاقل نیست این گریه
 و بد جان و بر آساید بر سر شاه عیاره
 و دو صد خوشی یاد کنی شده مان روی شاره

آنجان از چشم کسارت که اول بود این گشت
 بزین آتش کشت من گنگن از باطمین
 و لم شد جان اندیشه و با دوکان پر شیشه
 چه جای دل چینی جان شوم و چه حفظ جان
 گر باشد عنایت فروغ خوش شفق است

هزج مثنوی سالم

فسون گرم بخوانی حکایت های شوریده
 چرا ای ذلت ما را تو بگشت چسبیده
 همه خندان همه شادان قضا از جوگر دیده
 صدق گوگر گریبانش پشت بدیده

بدم در چرخ می آری فلکها را و گردن را
 ترا هر گوشه ای بوی به اطراف یعقوبی
 کز آن این نمی نام خیسالی بر نمی بانم
 نمش کن شنوای نامق دم مشوق از ما

هزج مثنوی سالم

جهانی را بیک غمزه قرانی را بیک خنده
 شنیدی تو رخ نسیه ز قرص ماه تابنده
 مثل گشت مست در عالم که جویند پانی
 درخت خشک خندان شد درون گشت پانی
 که نه ناخورده است آن ما و با بود پانی

بخواه ایدل چه نیجوی عطا نقد است غمزه
 کجا شد آن عنایتها کجا شد آن حکایت با
 چه جای ماکه ما رویم زیر پای عشق او
 خیالش چون چنین باش جالش کجین چون
 خیالش نور خورشید که اندر جانها نشانی

هزج مثنوی سالم

که در سوای عشق او نه دل دیم نه جانمان
 یکی شهنش بزین اینجا که روی فرزانه
 بگوش جان عیان شنو جان از پیرخانه

طراحی ز تو بشنید شاهنشده لطف خود
 الا ای راه خرد بین دست ساقی با
 خمس کن سرودان را بنامه او ان کن

هزج مثنوی سالم

مشال حسن رو تو برون از در و با تاز
 که این را بگلی نقش است و آن در جلا و در
 سقط کرده دران میدان نهرا لعل
 برای جان شایان بر غم نفس بر فازه

ولا سخرت پاسسته چنین باشند در
 دران صبح بخاتی رود دران بحر جیاسته رو
 همگیوم بناموشی و لیکن زین لکن روشه
 قتلوا یا موالینا الی اعلی مسالینا

که پاره پاره پیشانی و پهلوی دل پاره
 بزین بنخم به دار و چه خواهد کرد و پاره
 ندانم شمس تبریز دولت سنگ است یا ناه
 چو عاشق گشت و بی دل شد ز خوشی پاره
 نواز دور ملاقات دل عشاق آواز
 بود باشد ترا تکمیل ز شاه جان گریان
 چه باشد پیش آفتاب کی او را که پوشیده
 شسته عشق در ایشان قش جمله ز دیده
 که صدره دیده ام این را نمیکویم ز لوله
 که ما طالب بود جویان بر به طلب تنیزد
 که باو عهد و بد عهدی حنت هر پانیده
 که آن مهر و نغمه پدید بر و تا سال آینه
 کجا شد آن کشایشها کجا شد آن کشانیده
 غلط گفتم کجا میر و کسی که شد بد وزده
 جالش نیاید در خیال ما نمایند
 جالش قرص خورشید چو چرخ چیده
 وصال سیمب دار و زود و ده باز آینه
 که جانی عارضی پیش خیالی بود و آینه
 بخور جامی و فارغ شوز فکر خویش بگل
 برو عارفی ره رو بگو این رفرو داد
 چه جای من که قتل کل عشقش گشت یوا
 ولی بشاب شکانه که می بندند در وازه
 بزین سنگ برین کوزه بزین نعلی بکاز
 گرفت خون آن ساحر که این غمزه است غما
 خان البسم کالای او ان الحقل کازه

الی نور بودند تری فی نور تقیاه	گمال ابد نقصان و عین شمس خیاره	شمس کریم کران در یاد کم شد گریه	مدد باری و گریه طیف خوشتره تان
یکه با همی بنیم برون انویدند دیده	بهرج مثنوی سالم		نه اورا دیده دیده نه اورا گوش بشنیده
زبان جان دل را من نمی بنیم مگر بنجو	از ان دم که نظر کردم بر ان خساره و بیجا	اگر افلاطون بکشد جمال و حسن کن به سرا	ز من دیوانه تر گشته ز من بزرگشور دیده
قدم آینه حادث شد آینه قدست	درین آینه بین هر دو چیز نقینش به پیچید	یکی ابری و رای حسن که بارانش همه جا	نثار جسم خاک او چه بارانها بسیار دیده
قمر و یان گردونی بیدید و عکس خسارش	بجمل گشته از ان خوبی سرد و گران	اید دست از ان گرفت و سو فغان همه	بیدید هر دو را غیبت بدین هر دو بنجدیده
که پیرامون قصر او چه شیر اندک غیرت	بقتضای خون جانبا از ان صدیقان بگری	بنا که هست از لفظ کم که آن یک کسیت	شیرین زخمن من درین گفتن بچو مشنیده
ای غایب ازین محضر ازات سلام الله	بهرج مثنوی خرب لفظیه مفعول مفاعیلین		وی از همه حاضر تر ازات سلام الله
ای نور پسندیده و روشنی دیده	احسن تری منظر ازات سلام الله	ای حجت رحمانی وی حجت یزدانی	ای از و جهان برتر ازات سلام الله
ای صوته رحمانی وی حجت ربانی	بر مومن و بیگانه ازات سلام الله	هم چشمه انواری هم لذت اسراروی	ای مصری بر از شکر ازات سلام الله
هم حسنی اسراروی هم پر تو انواری	عالم ز تو شد انور ازات سلام الله	چون ماه تمام آئی انگاه بام آئی	ای ماه ترا چاکر ازات سلام الله
ای قاضی بس حاضر بر حال همه ناظر	ای بجز از ان گوهر ازات سلام الله	ای شایه بی نقصان وی روح ز تو نقصان	وی هستی تو در سراسر ازات سلام الله
هم جو شش می از تو هم شکر نه از تو	از هر دو توئی خوشتر ازات سلام الله	شمس بحق تبریزی باطله آینه	هم شکی و هم غمناک ازات سلام الله
ای نادره دوران ازات سلام الله	بهرج مثنوی خرب		ای یوسف مصر جان ازات سلام الله
ای محرم راز حق دانسته حق از مطلق	شک نیست درین الحق ازات سلام الله	سه مار و درود وی حل مشکلی	وی قاضی وی عاقل ازات سلام الله
ای آنکه تو سلطانی وی آنکه تو خاقانی	ای آنکه تو چون جانی ازات سلام الله	ای عارف دیرینه وی خازن گنبدینه	ای سینه بی کینه ازات سلام الله
ای آدم شتاقان وی عیسی غمناکان	وی مهدی هر پیمان ازات سلام الله	ای شاد رسول از تو غمناک جمل از تو	اعمال قبولی از تو ازات سلام الله
ای قهر شهبازان وی شاه سرافرازان	ای سرور جانبا از ان ازات سلام الله	ای در روش افتاده وی در کشتن شاه	ای بر و پیش ملاده ازات سلام الله
ای نجات سعید منی و عدو و عید من	وی روی تو عید من ازات سلام الله	هم مقصد و مقصودی هم احد و مستعد	هم احمد و محمودی ازات سلام الله
هم صدر و صفیاری هم صل و وفاداری	هم علم و حیاداری ازات سلام الله	هم جود و سخا داری هم لطف خدا داری	هم ملک بقا داری ازات سلام الله
هم مروندانی تو هم راه نمائی تو	هم در و دروئی تو ازات سلام الله	هم جان جهانی تو هم امن امانی تو	هم گنج نمائی تو ازات سلام الله
هم راحت روحی تو هم فتح فتوحی تو	هم جام صبوحی تو ازات سلام الله	هم آب حیاتی تو هم دفع ممانی تو	هم قدر براتی تو ازات سلام الله
هم سجد و عمرانی هم مادی و سما بی	هم مونس احبابی ازات سلام الله	هم ناری و هم نوری هم قربی و هم دهک	هم هستی و مستوری ازات سلام الله
هم صدری و هم سرور هم سرور و هم سرور	هم حسنی و هم زیور ازات سلام الله	ای میر جران ختم وی خاک درت ختم	وی دولت وی بنیم ازات سلام الله
کنون که بد نیستم چند آنکه تو نیستم	هر تو نشانستم ازات سلام الله	باز آنکه بشکرانه جان بنزد جانانه	در باز هم روانه ازات سلام الله
باز آنکه پیوستت پایوس سلامت	یک حرف تمام هستت ازات سلام الله	باز آنکه به تنائی و نه رو و سگید بایستی	این لفظ تو می مائی ازات سلام الله

باز که پریشانم جز کرده پشتیانم دریاب که درویشم دریاب که بخوشیم دریاب که مدبوختم دریاب که بهوشتم در بجز تو میسوزم تا یک شده روزم باناله و آهم من باروی چو کا هم من چون چشم تو در خوابم چون زلف تو در بزم چون شمس میجویم یا شمس همگیویم با چو تویی هدم با چو تویی محرم ای جان تو جانم را از خویش خبر کرده از شیوه ناز تو معشوق شده جانم از چهره چون ماهیت و زقد و کراست از چشم نظر کردی آل زیر و زبر کردی امر و زبنت خندان می بخش کند خنده چو سسته حسد بودی پخته دیکه این بر بسته و بر رسته غرقند درین تر در تو پنهان داری ناموس تو من ارم آن دم که جهان خند و بزخنده جانم زان روز که هر گریه از خنده همی زاید خنده پرورد در در چرخ در آورد ای خاک کف پایت رنکلی مکی بوده گفته بایا از آخر محمدی که آخر ای مای اتراتش بر جانب در یکسش ای منظر نردانی ای آینه دیده تو لذت ارواحی تو عزت اشباحی ما طالب رو تو گشته کوی تو	باز که همین باشد عادت نه چنین باشد دریاب که بیارم دریاب که از کارم دریاب که مستم دریاب که در بستم بازن و غم بی تو چون خاک در هم بی تو با دیده گریانم با سینه بریانم گریا نمت جانان باشد خمت جانان داری ز علی چهره داری ز علی بهره	بیا پاره و در مانم از مات سلام الله دریاب که دل شیم از مات سلام الله دریاب که در چشم از مات سلام الله ای طالع فیروزم از مات سلام الله با جان پرآسم من از مات سلام الله در ورطه تو غرقا بم از مات سلام الله در شمس همی جویم از مات سلام الله	آئین به ازین بشناز مات سلام الله دریاب که غمخوارم از مات سلام الله دریاب که پالستم از مات سلام الله خون شد بگریم بی تو از مات سلام الله پیوسته غمخوارم از مات سلام الله جان با خمت جانان از مات سلام الله هسته چو علی شهره از مات سلام الله وز نور تو شد عالم از مات سلام الله بر بنده همان لفظ آن چیز گذر کرده مشقت درین باره نقد و شوکر کرده ای چشم تو سوی من از چشم نظر کرده جان در دل منو جان هر غلط صذر کرده عالم همه خندان شد بکشت زنده خنده کان خنده بی پایان آورده خنده هر چند نهان دارم از من بجهت خنده از نیست مستی مارا که کشد خنده سپر چشمه هر دو بین تا دل نبشد خنده نمای آب و گل از زیر بند خنده نبود بهر طرقت ز لطافت احد خنده صد نور تعین دیدم مشتاق مکی بود چون شیر شد آخراول گلگی بود من مرده تو کردم کان بگلگی بود ای اصل لب جان را چون شهید خنده جان و دل مخرومان از لطفت بنخندید بک دو جهان مارا از لطفت بنخندید
هزج مثنوی آخر شب			
از تیشه تو هر دم در بنده اثر کرده مگر تو به پنهانی خود کار دگر کرده چون ماه نو این جانم خود را چو کمر کرده تا این آل واره از خویش سطر کرده	ای هر چه بیندیشی در خاطر آن آمد بر یاد لب تویی هر صبح بنا لیده خود را چو کمر کردم باشد میان آنی از تیشه چشم تو شمس الحق تبریزی	هزج مثنوی آخر شب	
میجو شد می روید از این حسد خنده تا بر بهکان باشد در عیش این خنده کاندین هر سویت در جست و خنده کان خنده بی دندان بر لب خنده از گریه همی جو شد تا خوش پر خنده غلامی غلط در گوش کن	در من بگرای جان مهربان خیم تا چند نهان خندم پنهان کنم زین هر فردا که می پوید بی خنده نمی پوید از خنده تا باستان وز گریه آید خنده در گوش کن	هزج مثنوی آخر شب	
جان من جان تو در مهل کی بود از شاه چه واکردی مای بندگی بود ای بیشتر از عالم درو سگ بود شمس الحق تبریزی بمرگ تو خنده	شب ما یقیم شد از دل شب نبما ای سگ تو ز صاحبی که گفت نه در خواب شمس الحق تبریزی بمرگ تو خنده	هزج مثنوی آخر شب	
ای کسوت ستاری بر روی سپید نبارخ خود مارا ای دلبر بگوید	ما را تو میخوانی حسد روز بجان مارا تو بهر که یاری ده و دل خواهی	هزج مثنوی آخر شب	

در این کتاب

شمس الحق تبریزی سلطان بیابان	جان در ره انوارت انوار بقا و پدید	باقی غزل گو میان شاه صلاح الدین	آن گزینخ اخورشید همدون خورشید
آن یار غریب من آمد بسوخسانه	هزج مثنوی اعراب		امروز تماشا کن اشکال غم سربانه
آن یار و قارایین اخوان صفار ابرین	در رقص که باز آمد آن گنج بویرانه	ای چشم حین منم بوی کوشش سخن	کیشای لب شیرین ای یار خوش افسانه
امروزی باقی بی مرغه ده ای سلسله	از بهر چه کم گرد این یک دوسه پیمان	من باز شکام جان در بند مدام جان	زین پیش نمی باشم چون چند بویرانه
پیمان و پیمان در باوه دوئی نبود	خواهی که کی گردد لیکن تو و پیمان	قانع نشدم با تو صبر از دل من کش	رو یاد گری میگو من نشنوم نسانه
من دانه افلاکم یک چند درین خاکم	چون صلح بهار آید بر سر سبز شود آ	تو آفت مرغانی زان باوه که میدانی	یکمشت بر افشانی زانبار پر از دانه
ای ماه مراد وقت صد چون کلک در	ای دوست گو مطلق کین هست چنین	بار و گرای جان تو ز خیم کعبان تو	ز دور تماشا کن در غم و دیوانه
خوش گشتن نسبت این یار چه خوش	صد طبل مست اینجا هر لحظه کند لانه	جان گوش نشان آمدل آهوشان آمد	زیر که بهار معرفت آن دس دیوانه
شمس الحق تبریزی از ما تو چه بگریزی	هزج مثنوی اعراب		شمع هست شمع تو باقیم چو پروانه
ای دل کجائی تو آگاه شکیبانه	از سر تو برون کن هر سودا گد ایانه	در زم چنان شکا در نود چنان ماسه	خط بر دو جهان برکش چه جای کی خانه
در دولت سلطانی گزاده شود جان	یک جان چه محل دارد در دست جانانه	گر جان بداند شیت گوید بد شیت	ده بر دین اوزن تا کم کند افسانه
یکدانه بیکستان بیجست بدستان	و انگاه چه مرستان میگو که زبی دانه	شاهی گری خندان چون ده دو چندان	بی ناز خوشیا و ندان بی حمت بیگانه
شمس الحق تبریزی آنگو تو باز آید	هزج مثنوی اعراب		آن باز بود عرش بر عرش کند لانه
از بهر تو افتادم ای دست بینیانه	مست می عشقم کم ده دوسه پیمان	تو مست جانان مست بدیدارت	ماندیم خیم سبب اینجا مادا که بر خیمانه
من ز راه چکاره شتم ز خود آواره	در شهر شدم شهره زین بس دیوانه	از هر تو برگشتن صورت توان ستان	تو ماه پری سپهر من عاشق دیوانه
در گوشه درویشی با راحت بخویشی	بگذار من خسته بر سوکن افسانه	من با تو همی گفتم که عشق با خسیزد	انای دل دیوانه همیار شکیبانه
غوغا کن ای مولاکر شینت یاری	هزج مثنوی اعراب		آن که بنام داری اسرار زیگانه
ای بود تو از کی نه وی ملک تکی نه	عشق تو در جان من جز آتش و جزانی نه	برشته دیت باشد ای شادی گشته	صد گشته بودیم امکان یکی نه
ای دیده عجب با بگر که عجب امشب	معتوق بر عاشق باوی نه وی وی نه	امروز بهستان ای نور طلقه مستان ای	مستان حرف از مستی آخلاق و می نه
همم شده خانه سبت شده کاشانه	روح بر پیمان ساقی بجز از حی نه	مستند از ساغوب گشته بگر	چوان افلا نیطر سفیش بهین نه
وز مومن و در کافر نگر تو بچشم سر	بز ناکه یار بجز نمره یاسه نه	انجا که می پویی انجاست کرد سیر	ز انجا که گریزانی جز لطف بیای نه
از اجداد نیشه یارب تو بشو از جسم	در کتب درویشان خود ایچ خطی نه	شمس الحق تبریزی انجا که پیروز	خورشید تو دوتا بد آنجا اثر وی نه
امروز منم احمدی اسمد پارینه	هزج مثنوی اعراب		امروز منم عفتانم رفک با حسین
شاهی که هم شاهان خود بنده آن شاه	امروز من آن شاهم نه شاه پرینه	از شریک اللسی از عالم تا کسقی	هر کس بقیع خورد ندادم قسینه
گر مردنایاتی و در زنده خسر باقی	نروم هم یک باشد چه شنبه و آینه	نی مردنایاتی کو با یک اولان گوید	نی زنده خسر باقی که ز خمر ترش سینه

<p>مردی ز ذوق کس بس بر مطلق از آنجمله مس دریا پنهان گشته</p>	<p>قاریغ ز زرد زورق هم غم نه دم کین شمس الحق تبریزی گروی نه نموی</p>	<p>مغلس بچکین مس مثل نه دم دینه انده شده تا با ما پاره جان گشته</p>
<p>از وقت آن دریا چون زهر شده شکر اندر هوس دریا ای جان چو مرغابی دل گفت زیر لب من جان بسرم از در پیشه در افتاده در نیم شب آتش گرا پا ره آفتاب چو پری خوان است</p>	<p>زهر از هوس دریا آب حیوان گشته چندان تو چنین گفته که عشق میان گشته سو کند بجان و دل کان کا چنان گشته در خفتن این شیران تا مغز بران گشته وین عالم گورستان چون جامه کتان گشته</p>	<p>در عشرت آن دریا نه این نه آن بود دوش از شکم دریا خواست یکی صورت از غمزه غمازی در طسره بغدادی از مشعل آن بشیه تابان شده اندیشه از بهر چنین سرور و سوسن با سنگر</p>
<p>شمس الحق تبریزی در نامه از زور ای بر سر بانبری دستار چنان کرده با صدق ابو بکر می چون جمله همه بگری جان شد چو کتور بجان زور طرد و بر جان</p>	<p>زهر از هوس دریا آب حیوان گشته چندان تو چنین گفته که عشق میان گشته سو کند بجان و دل کان کا چنان گشته در خفتن این شیران تا مغز بران گشته وین عالم گورستان چون جامه کتان گشته</p>	<p>بر ساحل این چنگی این گشته و آن گشته زان غمزه اش از دریا پیشت کمان گشته دل گشته چنین شادی جانم همجان گشته تا قالب جان اشته بی جا و مکان گشته دوستوری گفتن ز سر جز زبان گشته تا از نیاری گفت چون ماه میان گشته</p>
<p>ای در قهر سحر شمس الحق تبریزی ای روی تو در دیم با چو من قمر کرده دیانی که در وقت من در غصص چرا آید ای دل تو کجوستم چون ماهی تری</p>	<p>رو با و گران کرده مارا گران کرده کوزهره که بشمارم این کرده و آن کرده ای تن تن تن کرده تن را همه جان کرده از عشق شب زلفت آن ماه که از یاد</p>	<p>و ان غلوت چون سکر با لب سکران کرده جان را که غلامی شد باطل گران کرده و نه تو خسارت خود شهیدت خان کرده ای طره بشداد مارا همجان کرده یاد تو و نام با پر شهید و سکر کرده ای سبب در ختم را تو زور و زبر کرده کاستیزه همگی و اورا اگر از لا به تا او نشود با من نه جانم دهم خوابه</p>
<p>نی فی تو بنال ای ل زیراک من سکین حسن تو و عشق من و شهر شده شهره آن عشق جگر خواره گز خون شود او فیه روزی که بریزد خون بخشش پدید آید</p>	<p>ب صورت او هستم چون صورت گریخته بر داشته هر طرف آن برت و سپاه جز از جگر عاشق آن بیخ مگر دو به آمد بسر گرم عشقت که با بر چه تا هیچ نیندیشم نه از که و نه از پیش آرتو جام هم و آنکه تو قوی است</p>	<p>شد خانه خور ز نام شمع ابغید احم ای در بهت غرق هم صوفی و هم خرقه تیر نظر است نیم جان گفت زهی دوست از بگ تو بر جستم در عهد تو بنشستم بر نطق بیاوستم من سپ نه خا هم زان می که از وسینه نیست چرا آید</p>
<p>شمس الحق تبریزی از تابش نور تو آمد و من و باد و آن یار پری زاده این طلقه زین را در گوش حد آویز</p>	<p>بازیم یک عشق و زدی یک کینه عشق من و درد تو از عهد مقدم کینه</p>	<p>ای بار خدا بر از مش کن و همش ده پریم چو کمان هم من ادکشش آن زده مارا تو تعاهد کن سارا تو قوی در ده ملن تو ام ای بیخ بر رخ من برده پیش آردمه و صده بر شنبه و خورشید جان شاد شده هر دم تن گشته از زور بر طلقه چو کینه بر کسسته هر عباده روی من از اول بدست تو نهاده</p>

<p>ای جنبش هر شامی از لولون و گریوه در کامه هر باری شمس است ز صیادی ای طسب بر مشاقتان شمس الحق تبریزی</p>	<p>هر کس زد و گرجای شک شد کالیوه آن نالدگان آوه وی نالدگان انمی</p>	<p>در پرده ده صد خاتون خسار و سپید بسیار بی همی قصد در عشق مجال حق</p>	<p>بر روی زنان هر یک از نخت و گریوه عزیزت همی قصد در عشق کیکی دیوه</p>
هزج مثنوی اخرب			
<p>بی برگی بستان میگردوی دیوانه ترکان پری چهره تک سزم سفر کرده کی باشد آنستان آید سولستان پیمان چو خالی شده انبار با چست بر بند و بان از نان گاه شکر روزه</p>	<p>خوبان چمن فرستند از باغ سوغان یک یک بسو قشوق از غارت بجای نه سر سبز خوش و حیران قصاص و ستان ز انبار نمان آنجا پوشیده نشد دانه</p>	<p>ز دوست بخت بستان از وقت آن کی باشد کین ترکان از قشوق باز آینه انبار نهی گرد و پیمان شود زویر شمس الحق تبریزی دوست درین عالم</p>	<p>می نال درین پرده ز نهار همین مغیوه بستان شده گورستان ندان شده کاشان چون گنج پیدا آید از گوشه و پیمان آن عالم نیارست این عالم پیمان غموار دل و جان شد آن عاشق تریزه دیدنی هر خردن بن گریه سوزان</p>
هزج مثنوی اخرب			
<p>زین عالم چون بچین برده سو علیین ای نقره پر چست در کوزه این حدت روزه نم زرم شد چون عیسی مریم شد این روزه درین چادر پنهان شده چون لم سی روزه درین دریا پاسر کنی و سپر روزه کرد و فرود خوشتر ز تور رگ بر باز غم دبی زد غم آخر غم با زبیر بشنو سخن یاران بگریز طسب اران شمس الحق تبریزی از چو تو بگریزی تا شیخ بگریه آن شعله نمیند و تبتان منم بانا از بس تو دیوانه از چشم چو پسرانخ دل روشن تو شد زلال توروی نمان کرده من ششینه رویت چون عزم سفر کردی فی لطف امان الله ای شلو کن و بانا از هر چه سوزد لمان تو پیش کنی کم را از دل بسگر غم را آگاه توئی در ده چست توئی برده</p>	<p>بستان قشوق چمن زود از نظر روزه آتش کذت خدمت اندر شر روزه بر طارم چارم شده اندر سفر روزه از چادر او بگذر و او خوب سر روزه تا در سی ای مولانا گمشده روزه بر بند در گفتن کبشاه در روزه</p>	<p>آن شاه و دو صد کشور تاجیت نند بر سر گو پر زون مرغان گو پر کک آجان گر روزه ضرر دار و صد گونه بشماره لاریک کند گریه این کند از مولان شیطان همه تیریش با حیل و تیریش شمس الحق تبریزی هم سب پریش</p>	<p>بر بند میان زود تر گاه کمر روزه این هست پر چینه آن هست پر روزه سودای گو دارد سودای سوزان تخمه اثر خوردن مستی اثر روزه بگشته شده تیرش پیش سپید روزه هم عید شکر زری هم کوفه روزه چون راه روی باری راهی که بر تاده عالی نشود هرگز ناخوش نشود تا که چون بود که طوفان شد ز استینه کباب گاو تو چو شد قربان پابر سیر گردون دیوانه بس و دار و زلف تو بر خانه از شوق چنان روی دیوانه شود پان بر باد شده تقوی اکنون من و پیمان پیر و توه اگر دی فی لطف امان الله گوش بآوردی فی لطف امان الله مدوی نبود سکر و فی لطف امان الله چون عشق جو از روی فی لطف امان الله</p>
هزج مثنوی اخرب			
<p>از جمع کس خود را استینه کن سینه بگریز بیا کین سوز از نوارشش تا جسم نمی گاه جان می نشود فرجه</p>	<p>از قشوق حرون اشوزا مار بسر خود را آدم ز چه عریان شده و نیاز چه ویران خوی ملکی بگردن بر دیو میسیر کن</p>	<p>از قشوق حرون اشوزا مار بسر خود را آدم ز چه عریان شده و نیاز چه ویران خوی ملکی بگردن بر دیو میسیر کن</p>	<p>از قشوق حرون اشوزا مار بسر خود را آدم ز چه عریان شده و نیاز چه ویران خوی ملکی بگردن بر دیو میسیر کن</p>
هزج مثنوی اخرب			
<p>تو شیخ بر مفضل من سوخته پروانه لیکن بس پرده مخنون شده دیوانه</p>	<p>روشن شودش مردم چون رو ترا بیند پوچسته مرابوی تبسج و مصلائی</p>	<p>روشن شودش مردم چون رو ترا بیند پوچسته مرابوی تبسج و مصلائی</p>	<p>روشن شودش مردم چون رو ترا بیند پوچسته مرابوی تبسج و مصلائی</p>
هزج مثنوی اخرب			
<p>در حسن و خا فردی فی لطف امان الله از رخ بسگر زردی فی لطف امان الله هم داری و هم خردی فی لطف امان الله</p>	<p>هم راست احسان با هم راست ایمان از آتش ز خدایت و ز لعل شکر لایت در عشق خدایتی شمس الحق تبریزی</p>	<p>هم راست احسان با هم راست ایمان از آتش ز خدایت و ز لعل شکر لایت در عشق خدایتی شمس الحق تبریزی</p>	<p>هم راست احسان با هم راست ایمان از آتش ز خدایت و ز لعل شکر لایت در عشق خدایتی شمس الحق تبریزی</p>

زلف تو که کرده با ماه سحر کرده	بج راجو سحر کرده بند و کینه برده	بس ل چپشته دان گفتار زبان نون	وین فک جو اعرافی جانی گفته خورده
من است و تو دیوانه مارا که بر خسانه	هزج مثنوی اخرب		
در شهر کی کس را به شیار نمی بینم	هر یک تبر از دیگر شود دیده و دیوانه	بلان نجات آی تالذت جان شیخ	جان راجو خوشی باشد بی صحبت جانانه
هر گوشه یک مسته مسته و زبردسته	زان ساقی سرسته با ساغر شایانه	ای لولی بر لب زدن تو مست تری یکن	ای مست چون مسته افسون افسون
از خانه برون رفتم منیم پیش آمد	در هر نظرش مضمهر صد گلشن کاشانه	تو وقت خراباتی دخلت می خورستی	زین دخل به شیاران سپار کی دانه
چون کشتی بی فکر کج میشد و موج میشد	در حسرت آورده صد عاشق فزانه	گفتم ز کجایی تو تنگ زرد و گفتم من	نیمیم ز ترکستان نیمیم ز فرغانه
تیمیم ز آب و گل نیمیم ز جان دل	یک نیمه لب دریا یک نیمه ندر دواته	گفتم که ز فیتی کن با من که منت چشم	گفتا که ز شتاسم من خلیش ز بیگانه
من بی سرو دستارم من سکو تو دستارم	یک سینه سخن دارم من شرح کنم بانه	در خانه لکانی می باید لککیدن	این چند پذیرفتم از خواجی علیانه
سر مست چنین خوبی کم نیست بوی	بر غاست فغان آخر از آهمن بانه	شمس الحق تبریزی از خلق چه پرسی	اکنون که در گلهندی ضد فتنه فتنانه
من سر خوش و تو دل خوش غم بی دل بی شو	هزج مثنوی اخرب		
عالم همه چون دریا تن چون صفت جویا	جان وصف که گو یا زینها همه گوهر	صورت مثل عا در جان رفته بجا در دور	دل می ده و بر می خوراز دلبر و دل بره
تو پرده تن دیدی ز سینه نشنیدی	آن زخمه که دل سیر و کان پرده دیگر	از چه تو ز می زدن با چهره ز می کو	بی صورت و بی سکر و زه متصور
می ماور این عشرت جان ماور این دور	می فانی و جان باقی پس ماوراد	عالم مثل دریا آدم در اندر تک	باز ز غم و بی ز غم آخر غم با زده
در بحر چون کشته نشینم تا گردن	کانه تک آن دریا دل خسته چو گوهر	میگوید آن گوهر در صورت چون ماور	دل چون صدف تابان زینها گوهر
تن پرده دل آمد دل پرده آن پرده	مطلب بزن آن پرده آن پرده دیگر	جانها مثل گل که گیت کمین اندر	ای عاشق هر جا در آن حسن چا دره
فا سوش که آن دلبر آمد بزم ناگه	هزج مثنوی اخرب		
مسته ده و هستی ده ای غمزه شماره	تو دلبر استادی عاشق و این کاره	ما بر سر هر پیشه کم کرده سر رشته	یک یک همه بر یاد هم لاغر و هم فزه
صد چشمه بچو شانی در سینه چون مرمر	ای آب روان کرده از مرمر و از خاره	ای سنگ سیاه را تو کرده مدودیده	روی سه رخشان از محس منوره
ای نور روان کرده از سینه چشم ما	و اندیشه روان کرده از خون بل پاره	ما موس کن پیش آبی عاشق بیچاره	بچاره تو گشته تو چاره بیچاره
ای عاشق الا بهر استاده بگیر این خو	خورشید چو در تابد فانی شود استاره	آنها که قوی و متدد دست تو چرا بستند	وی از بس نوسید بشکفته گل رسا
چون در رخسار سفت و الارض مهاگفت	ای میخ زمین گشته در شهر دل آواره	ای بنده شیرین من هستی تو اسیر تن	آورد نظر با شنی مردم نظاره
آطل بر سلطان و ای کندیش زمان	آشیر خور و ز لشیان نبود شبه میخواره	گرد رده او مردم هم زنده بدو گروم	زیرا تو کنون طفلی دین عالم گواوه
شمس الحق تبریزی شاد هم عشقت	هزج مثنوی اخرب		
بگاه در قفا دم زان قصر سار پاره	در قعر چنین چاک نا خورده و نابرده	و نیا بود عیدم من ز شتی او دیدم	خود پاره و هم او را تا او کند هم پاره
گلگون چارایه آن خسارین بردا	این خار فرو رفته در هر جگر و گرده	بازارک کالی در موبند و هر هفته	اورا بشناسی جان آن دلبر عیاره

در این کتاب کلمات تمس تبریزی است که در این کتاب آمده است
 و این کلمات تمس تبریزی است که در این کتاب آمده است
 و این کلمات تمس تبریزی است که در این کتاب آمده است